காஞ்சி

ஆசிரியர்
அண்ணதுரை

20

2.10

3 10 65

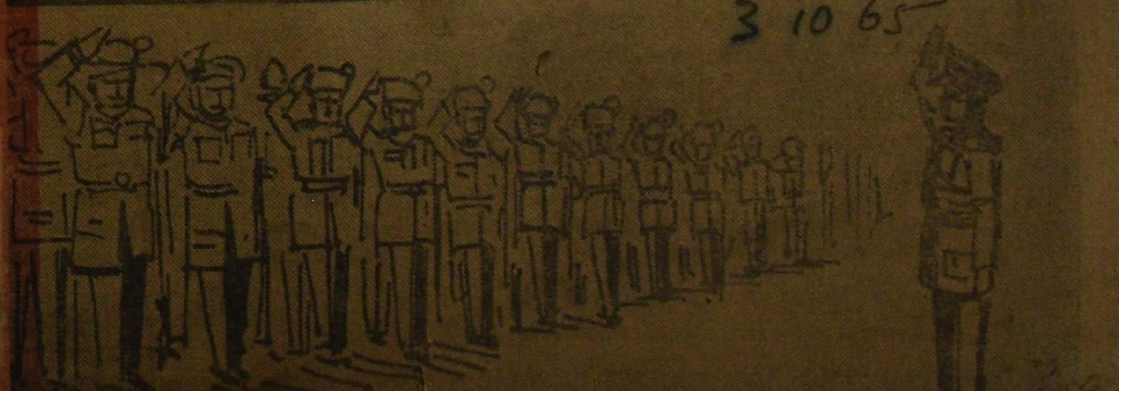

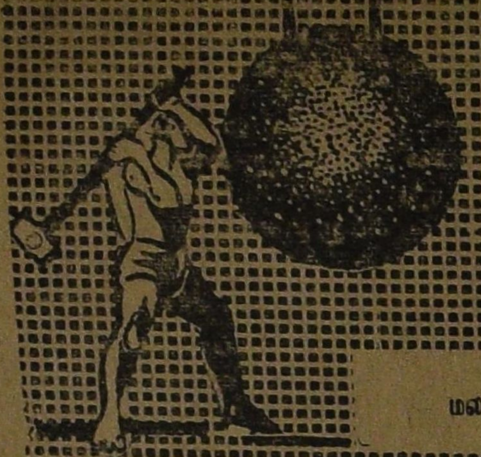

குருதி கொட்டுகிறார்கள் அங்கே!

மலர் 2 ○ 3—10—65 ○ இதழ் 10

நாட்டைக் காத்திட ஆற்றல் மறவர்கள், களத்திலே ஆற்றிய வீரச் செயல்கள் நெஞ்சினை எழுச்சி கொள்ளச் செய்வதாக இருந்திடக்கண்டு நாடே தலை நிமிர்ந்து நிற்கிறது. இவர்களின் உடன் பிறந்தார் நாம் எனும் உரிமை நிலைத்திட வேண்டுமானால், நாட்டவர் ஒன்றுபட்டு நிற்கவேண்டும், பேதங்களை மறந்து பூசல்களை மறந்து என்ற எண்ணம் மேலோங்கி நிற்கிறது.

அரசியல் கட்சிகள் தத்தம் வேறுபாடுகளை ஒருபுறம் ஒதுக்கிவைத்து, ஒன்றுபட்டு நின்றன, ஆக்கிரமிப்பை எதிர்ப்பதில்!

தொழிலாளர்கள் தமது தொல்லைகளையும் குறைகளையும மறந்து, நாட்டுக்கு ஏற்பட்ட பெரிய தொல்லையை அகற்றும் பெரும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளனர்!

மாணவர்கள், பெண்கள் மாண்புமிகு ஆசிரியர்கள் மருத்துவர்கள், பொறியியல் நிபுணர்கள்—இவ்வாறு வாழ்வின் பல்வேறு துறைகளில் ஈடுபட்டவர்களும் அணியணியாகத்திரண்டுள்ளார்கள், நாட்டுக்கு ஏற்பட்டுள்ள ஆபத்தைப் போக்க!

நாட்டுக்கு ஏற்படுகிற ஆபத்தை ஒவ்வொருவர் வீட்டுக்கும் ஏற்படுகிற ஆபத்து என்பதை ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்துள்ளனர் அதன்படி தம்மிடை உள்ள பல்வேறு வேறுபாடுகளையும் மறந்து—அரசியல், பொருளாதார, சமூக, மத வேறுபாடுகளை ஒதுக்கி வைத்து போர்ச் சூழ்நிலை ஒன்றை மட்டும் கவனித்து வருகின்றனர்!

வீரர்கள் போரணி வகுத்துள்ளனர்; அந்த வீரர்களுக்கு ஆதரவாக நாட்டு மக்கள் சமூகப் பேரணி வகுத்து வருகின்றனர்! இந்த சமூகப் பேரணியின் அவசியத்தை ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்து, உருவாக்கி வருகின்றனர்!

நாடு தாக்கப்பட்டால் — நாட்டின் எல்லைக்கோடுகள் அலட்சியப்படுத்தப்பட்டால்—நாட்டின் சுதந்திரம் பறிக்கப்பட்டால — சனநாயகம் வீழ்த்தப்பட்டால் — அந்த நிலை நாட்டு மக்கள் அனைவரையும் பாதிப்பதாகும் என்ற உணர்வு மக்கள் அனைவர்க்கும் ஏற்பட்டு உள்ளது!

உலகம் பாராட்டுமளவு, மக்களின் பேரணி — வலிவும் பொலிவும் பெற்றுள்ளது!

ஆனால் இத்தகைய ஒற்றுமையைக் குலைக்கும் விதத்தில்—பேரணியின் அடிப்படையை அசைக்கும் விதத்தில் ஒருசில வருந்தத்தக்க நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றுவிடுகின்றன!

செப்டம்பர் 28-ஆம் தேதி உத்தரப் பிரதேச சட்டசபையில் அமைதி குலைந்து, அமளி ஏற்பட்டு, எதிர்க் கட்சியினர் 130 பேர்கள் சட்டசபையில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டனர் என்ற செய்தி — அதிலும் சிலர் காவற்படையினரால் தூக்கிச் செல்லப்படவேண்டிய நிலை பிறந்தது என்ற செய்தி—வேதனை தரும் செய்தியாகும்.

போர்ச் சூழ்நிலையில் மக்கள் அனைவரும் ஒன்றுபட்டு, சமூக அணியைப் பலப்படுத்தி, ஆக்கிரமிப்பை அகற்றுவது ஒன்று மட்டும்தான் தற்போதைய குறிக்கோள் என்று பணியாற்றுகிற நேரத்தில் — மக்கள் பிரதிநிதிகளாகச் சட்டசபைக்குச் சென்றுள்ளவர் இத்தகைய ஒற்றுமை உணர்வை மாற்றுகின்ற — நம மக்களை மலைக்கச் செய்கிற மாற்றார்களுக்கு மகிழ்ச்சியூட்டுகிற — நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவது மிகவும் வருந்தத்தக்கதாகும்!

இந்தியா என்கிற பாரத்–பாரத் என்கிற உத்தரப் பிரதேசம் என்று உயர்வாகக் கூறப்படுகிற ஒரு மாநிலத்தின் சட்டசபையில மக்களின பிரதிநிதிகளின நடவடிக்கைகள் போர் வீரர்களின் உற்சாகத்தை மட்டுப்படுத்துவதாகும், மக்களின் சமூக அணியின் ஒற்றுமையை மங்க வைப்பதாகவும உள்ளன!

உத்தரப்பிரதேச சட்ட சபையில் அத்தகைய அமளி மூண்டதற்குக் காரணம், எதிர்க் கட்சிகளின் வேண்டுகோள்களைப் புறக்கணித்து, நில வரியை உயர்த்தும் மசோதா ஒன்றை ஆளுங்கட்சி கொண்டு வந்ததுதான் என்று தெரிகிறது!

இப்பொழுதுள்ள நெருக்கடி நிலையில் விவாதத்திற்குரிய பிரச்சினைகளை ஆளுங்கட்சியினரும் அரசாங்கமும் ஒத்திப்போட்டு, எல்லாக்கட்சியினரின் ஒத்துழைப்பையும் ஒற்றுமையையும பெறுவதுதான் விவேகமானதாகும்!

போர் வீரர்களுக்கு ஆதரவாக—நாட்டுப் பாதுகாப்புக்காக, அனைவரும ஒன்றுபடவேண்டிய இந்த நேரத்தில், உத்தரப்பிரதேச சட்டசபையில் ஏற்பட்டது போன்ற நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறக்கூடாது. இதில் ஆளுங்கட்சியும் மற்ற அரசியல் கட்சியும் ஒன்றுபட்டு, மக்களுக்கு எடுத்துக் காட்டாக, ஓரணியாக—நாட்டைக் காக்கும் பேரணியாகத் திகழவேண்டும்!

முகப்பில்:— இந்தியப் படைத் தலைவர் சௌத்ரி

எங்கும் அவன்!

"சோளக் கொல்லைதானேடா, முக்காஏகரு, உங்க அப்பனுக்கு."

"ஆமாங்க! மூணு ஏக்கர் இருந்துதுங்க முன்னடி. அம்மாவுக்கு சீக்கு வந்தப்ப, போயிடிச்சி..."

"உங்க ஆத்தாளும்தானே போயிட்டா..."

"வருஷம் மூணு ஆகுதுங்க அம்மா காலமாயி. அப்பாரு அப்ப இருந்து பித்துப் பிடிச்சவர் போலக்கிடக்கருரு..."

"சரி சரி, இப்ப இந்த முக்கா ஏக்கர்பேர்லே, மூணுநூறு கேக்கறியே கடன்—எப்படிடா கொடுக்கறது."

"பாடுபட்டு வயத்தைக்கட்டி வாயைக்கட்டி, பணத்தை மிச்சம் பிடிச்சி கடனைக் கட்டிவிடுவேனுங்க..."

"கடனைக் கட்டற ஆசாமியைப் பாரு, கலியாணமானதும், வசவசனு பெத்துத் தள்ளப்போறே, கொழந்தைகளை. குடும்பம் பெருக்குமே தவிர காசு எங்கேடா மிஞ்சப் போவுது."

"இல்லிங்க! வரப்போறவளோட அதிர்ஷ்டம், எங்க குடும்பத்தை வாழவைக்கும்னு..."

"ஜோசியம் சொல்லிட்டாங்களா! யாரு? அந்தப் பூஜாரியா? சரி. எக்கேடோ கெட்டுப்போ. கலியாணத்துக்குன்னு கேட்கறப்ப, இல்லைன்னு அபசகுனம்மாதிரிச் சொல்லக் கூடாது என்பாங்க. அமாவாசை கழிச்சிவா, தர்ரேன். கூடவே பத்திரம் எழுதரும்பாரு..."

"பண்டரி ஐயா தானுங்களே... கூட்டிகிட்டுவாரேன்...?

○

சொக்கன், சோளக்கொல்லையைக் காட்டிக் கடன் வாங்கியாவது சொர்ணத்தைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளத் தீர்மானித்த

சி. என். ஏ.

தற்குக் காரணம், பட்டணத்திலே கடை வைத்துப் பணம் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கும் பட்டாளம், சொர்ணத்தின் மீது ஒருகண் வைத்திருந்தான் என்பதுதான்.

○

"அக்கா சொல்லிச்சி மாமா வர்ராங்களாம் மதருஸ் பட்டணத்திலே இருந்து..."

"வரட்டுமே! என்ன என்னை ஊருக்கெல்லாம் மேளம்கொட்டிச் சொல்லச் சொல்லுதாசொர்ணம், ராஜா வர்ராரு ராஜர் வர்ராருன்னு"

சொர்ணத்தின் தம்பியிடம் இப்படிப் பேச்சு – அடிக்கடி கோபம்.

கோபத்தைத் தாங்கிக்கொள்ளும் வேலையை, உழவு வேலையோடு சேர்த்து ஏற்றுக்கொண்டது எருது. வரட்டுமே! என்று சொக்கன் அலட்சியமாகப் பேசினனே தவிற, உள்ளூரப் பயந்தான். பட்டாளம் ஒவ்வொருதடவை வருகிறபோதும் ஒவ்வொரு விதமான புது உடையுடன் வருகிருன். போன வருஷம் வந்தபோது கையிலே தங்கமுலாம் போட்ட கடியாரம்! விரலிலே மோதிரம் பளபளத்தது! வாயிலே, வழக்கமான சிகரட்டு! பேச்சிலே குறும்பு!

"சொக்கோய்! தொலைவிலே இருந்து பாத்தா, நிற்கிறது நீயா, உன் கொல்லையிலே இருக்கிற பொம்மையான்னு சரியாப் புரியலைடோய்!"

"ஏன், கண்ணிலே அத்தனை மப்பு! பட்டணத்திலே கண்ணுஸ் பத்ரி இல்லே? காட்டிக்கறது தானே."

"குறும்பாடா செய்யறே டே! கிடா மாடுகூட பழகறவன்

தானே. புத்திவேறே எப்படி இருக்கும்.''

"தெரியும் சும்மாகிடடா! தெருப்பொறுக்கி நாய்களோட சுத்தறவனுங்க வேணபேரு, இப்படித்தான் தேசம் ஆள்ற ராஜா போலப் பேசறது. போ! போ!''

இப்படிச் சில தடவைகளில் சச்சரவு கூட மூண்டுவிடும். பட்டாளம் பேச்சை வளர்த்துவதில்லே. சொக்கனுடைய தட்டுக்கு எருதே 'ததிங்கிணத்தோம்' போடுகிறபோது, நம்ம முதுகு எம்மாத்திரம் என்ற பயம்.

O

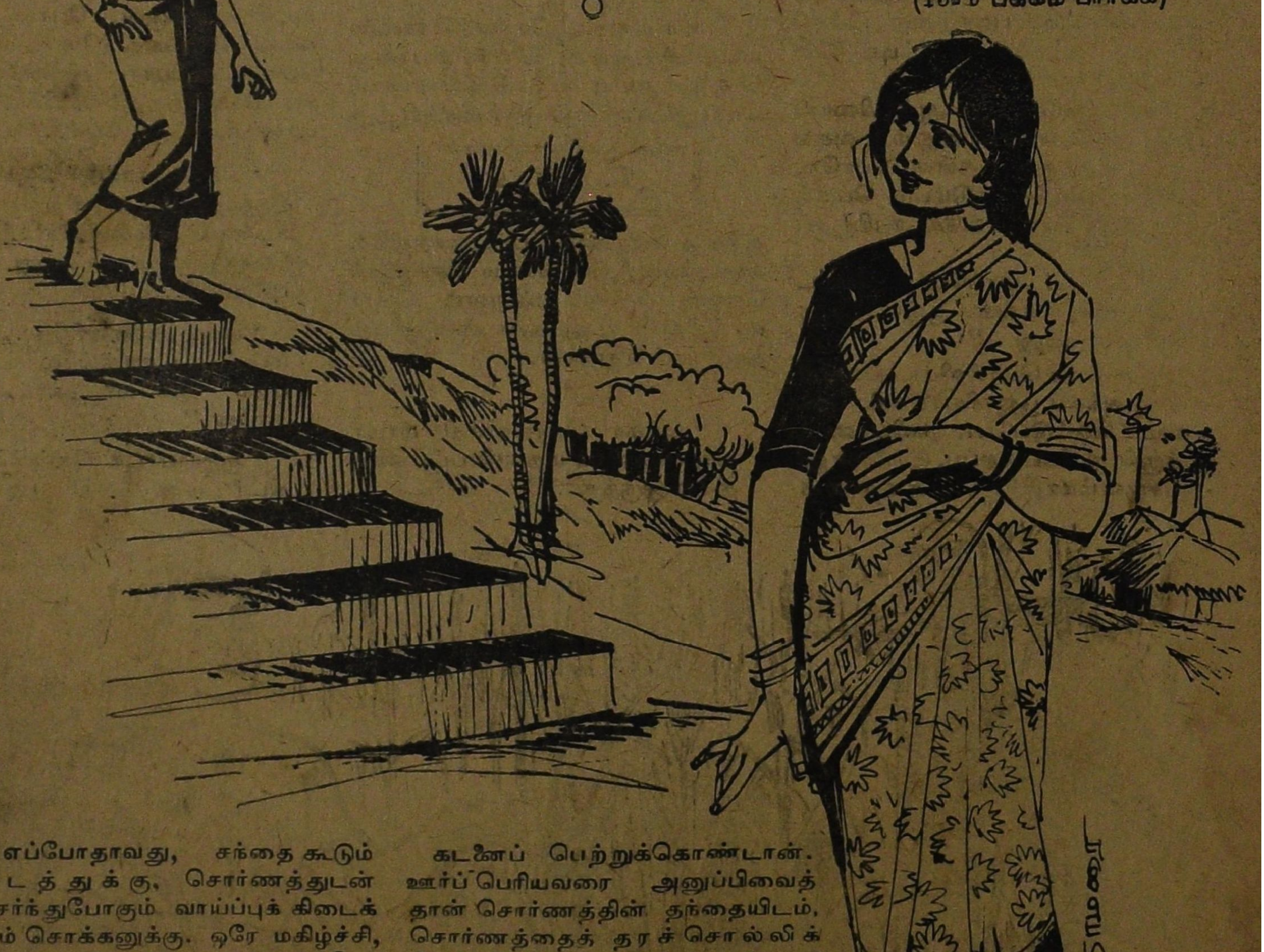

எப்போதாவது, சந்தை கூடும் இடத்துக்கு, சொர்ணத்துடன் சேர்ந்துபோகும் வாய்ப்புக் கிடைக்கும் சொக்கனுக்கு. ஒரே மகிழ்ச்சி, பெருமை. பார்ப்பவர்கள் எல்லோருமா நல்ல இயல்பினர், பலவிதமான பேச்சு, காதில்விழும்.

"பய, சொக்குப்பொடி போட்டுட்டாண்டா...''

"கிளிபோல பொண்ணு இருக்குது. இவன் இருக்கருன் தடியனுட்டம்''

"கட்டிகிட்டா மாடிவீடு கட்டித் தாரேன்னு சொல்லி இருப்பான்''

"மாடிவீடு கட்டற முகத்தைப் பாரு...''

"பொண்ணு பாரேன்! என்னமோ ஒரு பெரிய இளவரசன் கூடப்போறது மாதிரி, நடை நடக்கறதை''

கோபத்தை அடக்கிக்கொள்வான் சொக்கன்.

ஒரு எண்ணம்மட்டும் தோன்றும். சொர்ணம் கண்டு பெருமைப்படக் கூடிய விதமாக, வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும். ஊரார் புகழ்ந்திடும்படியாக நடந்து, ஊரே தன்னைப் புகழ்வதைக்கேட்டு சொர்ணம், பெருமை கொண்டிட வேண்டும், என்ற எண்ணம்.

O

கடனைப் பெற்றுக்கொண்டான். ஊர்ப்பெரியவரை அனுப்பிவைத்தான் சொர்ணத்தின் தந்தையிடம், சொர்ணத்தைத் தரச் சொல்லிக் கேட்டிட. சொர்ணத்தின் தகப்பனர் துளியும் பிடிகொடுக்கவில்லே. "சொளக்கொல்லே பேர்லே கூடக் கடன், இவனே நம்பி எவன் ஒரு பெண்ணே ஒப்படைப்பான். மனசு இடம் கொடுக்கல்லே. மேலும் பட்டாளம் நம்ம பொண்ணைக் கட்டிக் கொள்ளணும்னு ஒரு எண்ணம் கொண்டிருக்கிறதா தெரியுது'' என்ருர் அந்த முதியவர். ஊர்ப்பெரியவர், பட்டாளம் பட்டணம்போய் நாலு காசு சம்பாதித்திருந்தாலும், நடவடிக்கை சரியில்லே என்கிற பேச்சு இருப்பதையும், 'தொடுசு' ஒண்ணு இருப்பதாகக் கேள்வி என்பதையும் சொல்லிப்பார்த்தார். "எவ்வளவோ ஆடிக கிடந்ததுகளெல்லாம், ஒரு காலகட்டுப் போட்டதும், தன்னலே அடங்கிப்போகல்லியா, பட்டாளமும்அப்படித்தான்'' என்று தீர்மானமாகக கூறிவிட்டார் சொர்ணத்தின் தந்தை.

O

இந்தச் சமயமாகப் பார்த்து, சொக்கனுடைய அப்பா, எங்கோ சொல்லிக்கொள்ளாமல் போய்விட்டார். அவரைத தேடி அலேவதும்,

(13ம் பக்கம் பார்க்க)

தம்பி

பற்று (1)

உனக்குப் பற்று எதன்மீது என்ற கேள்வியைப் பலர் பல்வேறு சமயங்களிலே எழுப்பி இருந்திருக்கிறார்கள்—ஆமல்லவா?

அவனுக்கு அதன்மீதுதான், அல்லது இன்னார் மீதுதான் 'பற்று' அதிகம் என்ற பேச்சும்,

எதிலே பற்று இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், 'அதிலே' மட்டும் அவனுக்குப் பற்று மிகுதியாக என்ற பேச்சும்,

இதிலே 'பற்று' காட்டாதவன் மனிதனா—நம்மவனா? என்ற கோபப் பேச்சும்,

ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொன்றிலே 'பற்று' என்ற பேச்சும்,

பற்று எனக்கு உண்டு என்று சொல்கிறான், ஒப்புக்கு! உண்மையான பற்று இருந்தால் இப்படியா நடந்துகொள்வான் என்ற பேச்சும்,

மெள்ளமெள்ள எனக்குப் 'பற்று' ஏற்பட்டுவிட்டது, என்ன செய்வது என்ற பேச்சும்,

'பற்று' உள்ளவர்கள் அனைவரும் ஒன்றுகூட வேண்டாமோ என்ற பேச்சும், அடிக்கடி காதினில் விழுந்திருக்கும். தம்பி! நீயேகூடப் பலமுறை பேசியிருப்பாய்.

எனக்கு இருப்பதெல்லாம் இந்த ஒரே 'பற்று'தான், வேறு எதிலும் பற்று கிடையாது என்று பேசக் கேட்டிருப்பாய்; கேட்டிருக்கிறேன். இந்த 'பற்று' பற்றித்தான் இன்று கூற முனைகிறேன்—சுவையும் சிக்கலும் நிறம்பிய பிரச்சினை; ஆனால் எவரும் வேண்டாமென்று ஒதுக்கித் தள்ளிவிட முடியாத பிரச்சினை—அடிப்படைப் பிரச்சினை.

முற்றும் துறந்த முனிவர்கள் 'பற்று' அற்றவர்கள் என்கின்றனர்; 'பற்று' என்பது எவரையும் பற்றிக்கொள்ளும்; அதனிடமிருந்து தப்பிடுவோர் முனிவர்கள் மட்டுமே என்பர். இதிலிருந்து முனிவர்களின் பெருமையை விளங்கிக்கொண்டால் போதாது, இந்த 'பற்று' இருக்கிறதே அது எத்தனை வலிமைவாய்ந்தது என்பதனைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

'பற்றற்றான்' என்று கடவுளுக்கு ஓர் இலக்கணம் கூறிடுவர்; ஆயினும் அந்தப் பற்றற்றானும் 'ஆன்மகோடிகள்' உய்வு பெறவேண்டும் என்பதிலே பற்றுகொண்டோன் என்ற சுவைமிகு கருத்தினையும் இணைத்துக்கொண்டனர்.

பற்றற்றானைப் பற்றிக்கொண்டால், பரமபதம் சேர்ந்திடலாம், பற்று அற்று இருந்திடலாம் என்கின்றனர், 'மார்க்கபோதகர்' பலர்.

> பற்றுக பற்றற்றான் தாளினை

எனும் மொழி அறிவாயன்றோ.

பற்று அற்றவர் எவரெவர் என்பதுபற்றிய பிரச்சினை ஒருபுறம் இருக்கட்டும்—'பற்று' என்பது என்ன? எனும் இலக்கணத்தையல்லவா முதலில் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

பற்றிக்கொண்டான் என்கிறோம்—பிடித்துக்கொண்டான் என்பதனை உணர்த்த.

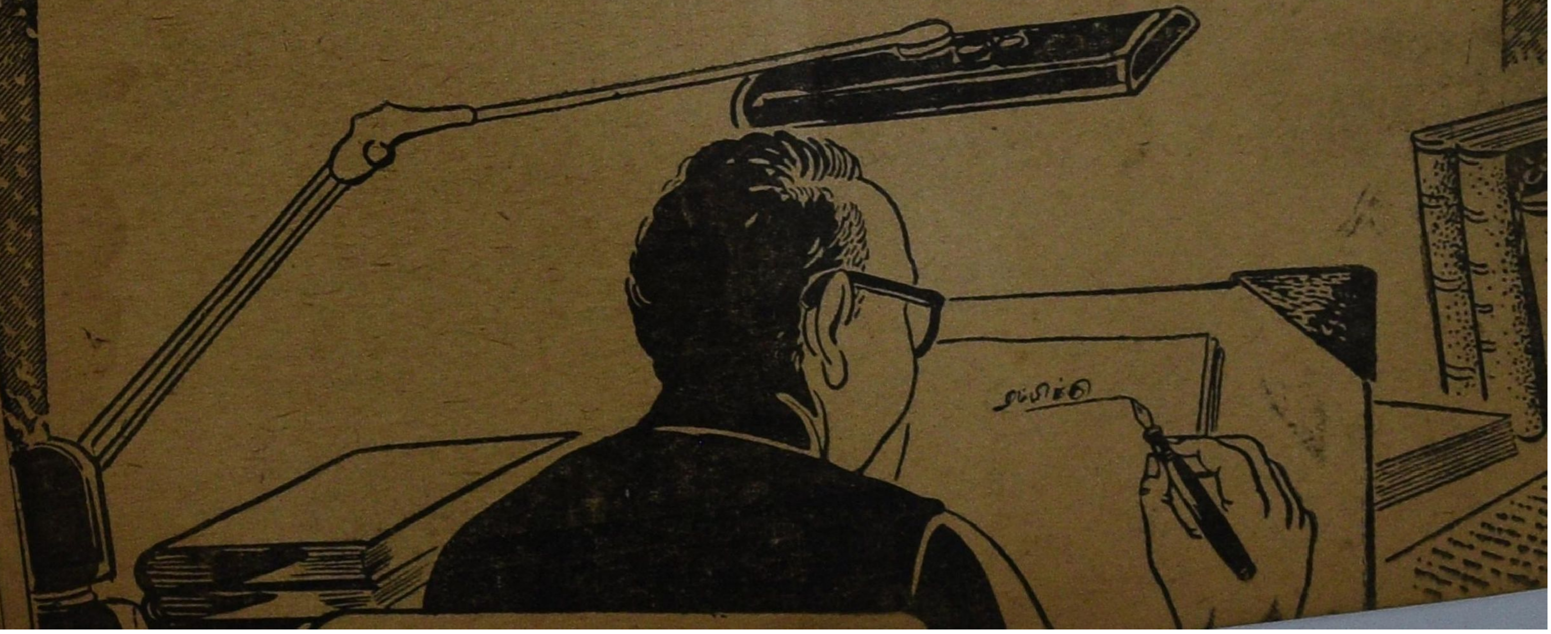

ஒரு பொருளையோ, கருத்தையோ, அமைப்பையோ, ஆளையோ, நமக்குத் தேவை என்று உணர்ந்து, நம்முடையது ஆக்கிக்கொள்வதனைத் தான் 'பற்று' என்கிறோம்; இல்லையா?

விருப்பம், விழைவு, ஆவல், ஆசை என்ற உணர்ச்சிகளைக் குறிப்பிடும், வலிவுமிக்க சொல் பற்று என்று கூறுவர். ஆனால் பற்று, விருப்பம் எனும் இரண்டும் முழுக்க முழுக்க ஒன்று என்று கூறிடலாகாது. விருப்பத்தைக் காட்டிலும், அழுத்தம்மிக்க உணர்ச்சி, பற்று.

என் விருப்பம் அது, என்றாலும் உன் விருப்பத்தைத் தட்டிட மனம் இல்லை; ஆகவே என் விருப்பத்தையும் விட்டுக்கொடுத்துவிட்டு உன் விருப்பப்படி நடந்து கொள்கிறேன் என்று பேசுகிறோம்; நட்பு காரணமாகவோ, நிலைமை காரணமாகவோ, சலிப்பு காரணமாகவோ, இலாப நோக்கம்கொண்டோ. 'விருப்பம்' நாம் விரும்பும்போது விட்டுவிட இடந்தருகிறது; பற்று அவ்விதமல்ல!

பற்று — பற்றிக்கொள்வது! எளிதில் விட்டுவிட முடியாதது. ஓசையையே கவனித்தாயல்லவா தம்பி! பற்று!! வலிமை மிகுந்துள்ள ஓசை!

விருப்பம், ஒரு நிலையை நினைப்பைக் காட்டுவது; ஒருவித உணர்ச்சியைக் காட்டுவது.

பற்று என்பது, தம்பி! உணர்ச்சிக்கும் அந்தச் சொல்தான்; செயலுக்கும் அந்தச் சொல்லேதான், கவனித்தனையா.

என்ன அண்ணா! இலக்கண வகுப்பா என்று கேட்டுவிடாதே தம்பி! கடினத்தைக் காட்ட அல்ல நான் இந்தச் சொல்லாராய்ச்சியில் ஈடுபடுவது; சுவையும் பயனும் இதிலே மிகுந்திருப்பதனால்தான்.

பற்று—ஒரு உணர்ச்சி—ஒரு செயல்—இரண்டுக்கும் பயன்படும் ஒரு சொல்!

பசு—பதி—பாசம் என்பது குறித்து, சைவப் பெரியார்கள் பேசிடக் கேட்டதுண்டா! ஆன்மாக்களுக்கும் அரனுக்கும் அமைந்துள்ள 'பற்று' பற்றியதே, அவர் தரும் விளக்கம்.

பற்று பற்றிடாதார் எவரும் இலர்! உணர்ச்சி உள்ளார் எவரும் 'பற்று' காட்டியே தீருவர், ஏதேனும் ஒரு பொருளிடம், ஒரு கருத்திடம், ஒரு முறையிடம்.

ஏதேனும் ஓர் பொருளிடம் 'பற்று' கொண்டார், அப்பொருள் பெற்றிட முனைந்திடுவர்; அப்பொருள் கிட்டுமட்டும் தேடிடுவர்; கிடைத்த பின்னர் களித்திடுவர்; கிடைத்ததனை இழந்திட ஒருப்படார்; வேறு எப்பொருளைத் தருவதாக எவர்கூறிடக் கேட்டிடினும், எப்பொருளின் மீது பற்று'கொண்டு, பற்றிக்கொண்டனரோ, அப்பொருளைத் தந்திட இசையமாட்டார். இப்பொருளிடம் எனக்குள்ள 'பற்று' அறிந்தும், கேட்டிடலாமோ, இஃது அறமாமோ என்றெல்லாம் பேசிடுவர்.

பற்று உள்ளத்தில் எழுந்திடும் உணர்ச்சி மட்டுமல்ல, உள்ளத்தில் இடம்பிடித்துக்கொண்டு, வெளியேற மறுத்திடும் வலிவுமிக்க உணர்ச்சி.

உயிரே போவதாயினும் இதனைமட்டும்தரச் சம்மதியேன் என்றும்,

இதனை நான் இழந்திடின் உயிர் தரித்திரேன் என்றும்,

வேறு எதை வேண்டுமானாலும் கேள், தரத்தயங்கிடேன், ஆனால் 'இதனை' மட்டும கேட்காதே, தர இயலாது, அத்துணைப் 'பற்று' எனக்கு இதனிடம் என்றும் பலர் பேசக் கேட்கின்றோம்.

'பற்று' எனும் உணர்ச்சி வலிவு பெற்றுவிட்டிருப்பதனையும் அவனோடு இரண்டறப் பிணைந்துவிட்டிருப்பதனையும் குறிப்பனவே அந்தப்பேச்சு.

விருப்பம் என்ற விதமாகத்தான் 'பற்று' துவங்குகிறது, ஆனல் வளர்ந்து வளர்ந்து, ஆழவேர்விட்டு இதயத்தில் கெட்டியான விதத்தில் நிலைத்து விடுகிறது, பற்று ஆகிவிடுகிறது.

சுவையையோ, பயனையோ அறிந்துதான் முதலில் எதனிடமும் விருப்பம் எழுகிறது, கிடைக்காதிருக்கும் காலம் வளர்ந்திடும்போது 'ஆவல்' வளருகிறது, அப்பொருள் கிடைத்த பிறகு 'திருப்தி' ஏற்படுகிறது மகிழ்ச்சி பிறக்கிறது, சுவை காண்கிறோம், பிறகு இந்த திருப்தி, சுவை, மகிழ்ச்சி என்னும் உணர்வுகளோடு ஒரு பயம், நுழைகிறது, கிடைத்தது கைவிட்டுப் போய்விட்டால் என்ன செய்வது என்ற பயம்; கிடைத்தது தீர்ந்து போனதும் மேலும் கிடைக்காது போய் விட்டால் என்ன செய்வது என்ற பயம், அந்த உணர்ச்சி காரணமாக பெற்றதைப் பாதுகாத்திட வேண்டும் என்ற உறுதி பிறக்கிறது, அந்த உறுதி பிறகு, 'பற்று' ஆகிவிடுகிறது; பறிக்க முடியாததாகவும், அவனிடமிருந்து பிரிக்க முடியாததாகவும் ஆகிவிடுகிறது; அந்த உணர்ச்சி வன்மைமிக்கதாகிவிடுகிறது.

விருப்பம் எழுவதும், விழுவதும் எளிது—பெற்ற பிறகு விழுவதும் உண்டு, பெற முடியாதபோது மறைவதும் உண்டு, மேலெழுந்தவாரியான உணர்ச்சி, அந்தவிருப்பம்

விருப்பம் கொண்டதுடன், விரும்பியதைப்பெற்றே தீருவது என்ற உறுதிபிறந்திடும்போதுதான், விரும்பியதைப் பெறமுனைவர்; முனைந்து பெற்றிடுவரேல் பெற்றதனை இழந்திடலாகாது என்ற உறுதி இணைந்திடும்; 'பற்று' பற்றிக்கொள்ளும்.

மண்ணைப்பற்றிக்கொண்டு மரம் எழுகிறது, மரத்தைப்பற்றிக்கொண்டு கொடி படருகிறது, கொடியினைப் பற்றிக்கொண்டு இலையும் பூவும் காயும் உள்ளன!

ஒன்று மற்றொன்றைப் பற்றிக்கொள்ள, ஆழப் பதிந்திருத்தல், சேர்ந்து இருந்திடுதல் எனும் நிலை இருந்தாகவேண்டும்.

ஆழப்பதிந்திருத்தல், ஒன்றுக் கொன்று பொருத்தம் சரியாக இருந்தால் மட்டுமே இயலும். மண்ணைப் பற்றிக்கொண்டு மரம் எழுவது, மரத்தின் வேர் ஆழப் பதிந்திட மண் இடந்தருவதால்; அதற்கேற்ற பொருத்தம் அமைந்திருப்பதால்.

மணற் பாங்குமிக்க இடத்திலும், மலைப்பாறை மிகுந்த இடத்திலும், 'ஆழப்பதிந்திருத்தல்' இல்லையல்லவா!!

விதை விழுந்ததும், மண் அதற்கு இடமளித்து, இதமளித்து, வாழ வழி அமைத்து விடுவதனால்தான்

செடியாகி மரமாகிச் செழித்திருத்தல் காண்கின்றோம். அதே விதையினை மண்ணிலிடாமல், பாதையிலோ பாறை மீதோ, பளிங்கு அறையிலோ பட்டாடைமீதோ தூவிடின், முளைவிடுமா! இல்லை! ஏன்? பொருத்தம் இல்லை! ஆழப்பதியவில்லை! சேர்ந்து இருந்திடவில்லை பற்று ஏற்படவில்லை!!

மண் விதையையும், விதை மண்ணையும் பற்றிக் கொண்டாலன்றி, முளைவிடுவதில்லை.

விதையின் வகைக்கு ஏற்றவிதமாக மண் இருத்தல் வேண்டும் என்பதும், உழவு முறை இருத்தல் தேவை என்பதும், நான் மேலே கூறிய அடிப்படை உண்மைக்கு மாறானதல்ல; அந்த உண்மையின் பல முனைகளிலே ஒன்று.

நஞ்சைக்கும் புஞ்சைக்கும், வேறுபாடு இருக்கிறது—மண்ணின் தரத்தில், பாசன முறையில், உழவு வகையில்; ஆனால் நான் குறிப்பிட்ட,

ஆழப் பதிந்திடல்

கூடி இருந்திடல்

எனும் 'விதி' இங்கும் உண்டு; இல்லையேல், முளை இல்லை; வளர்ச்சி இல்லை.

தம்பி! எதன்மீதாவது 'பற்று' ஏற்பட வேண்டுமானால், விருப்பம் எனும் உணர்ச்சி நம் மனதில் ஆழப் பதிந்திருத்தல் வேண்டும், மனதிலே கூடி இருந்திடுதல் வேண்டும். அஃது இல்லையெனில், காற்றிடைப்பட்ட இதழ் இங்குமங்கும் சிதறி எதற்கும் பயன்படாது போவது போல, எழும் விருப்பம், அலை அலையாய்க் கிளம்பி, உருப் பெறாது போய்விடும்.

கண்டதன்மீது மனதைச் செலுத்தி, வீணுக்கு அலையாதே!—என்கிறார்களே பெரியவர்கள், இந்தக் கருத்தைத்தான் 'கொச்சை'யாகக் கூறுகிறார்கள், அதுபோல!

விருப்பம் எழுந்திடும்போது, நாம் விரும்பும் பொருளின் தன்மையையும், பெறத்தக்க பயனையும், தெளிவுடன் அறிந்திட வேண்டும்; அறிந்திடும்போது விருப்பம் சிலவற்றை விலக்கிடவும் வழி கிடைக்கும். பெற்றே தீரவேண்டிய விதமானது அப்பொருள், அத்துணைப் பயன் தருவது என்று தோன்றுமானால், முயற்சியில் ஈடுபடல் வேண்டும், பெற முனைந்திடுதல் வேண்டும், அதற்கேற்ற ஆற்றலுடன்.

சிறுவயதில் பட்டுப் பூச்சிகளைக் கண்டதும் 'விருப்பம்' எழுகிறது; பிடித்திட முயற்சிக்கிறோம்; முயற்சி எளிதாகப் பலன் தாராதபோது, விருப்பம் தன்னாலே போய்விடுகிறது; முயற்சியிலே வெற்றி பெற்று, அந்த வண்ணப் பூச்சி நம் கரம் சிக்கியதும் மகிழ்கின்றோம்; விளையாடுகின்றோம்; ஆனால் விரும்பியதைப் பெற்றாகிவிட்டது. அதனால் கிடைத்திடக்கூடிய மகிழ்ச்சி கிடைத்தாகிவிட்டது என்றதும், மனதிலே வேறு விருப்பம் எழுகிறது, வண்ணப் பூச்சிமீது இருந்த விருப்பம் குறைகிறது, மறைகிறது; பூச்சியை விட்டுவிடுகிறோம்; புதுப் பொருளில் நாட்டம் காட்டுகிறோம்.

இந்த விருப்பம், விவரம் அறியாத ஒன்று,—எனவேதான் வேகமாக எழுகிறது, வேகமாக மறைகிறது.

ஆனால், தம்பி! பூச்சிகளின் இயல்பினை ஆராய்ந்திடுவதில் 'பற்று' கொண்ட 'அறிவாளர்' இதுபோன்றிருப்பதில்லை. நாளெல்லாம், விதவிதமானவைகளைப் பெறுவதிலும், பெற்றவற்றினைக் கண்டு கண்டு கருத்துப் பெறுவதிலும், தம்மை மறந்து இருந்திடுவர்—அவர்களுக்கு அத்தகைய 'பற்று' பூச்சிகள் பற்றிய உண்மைகளைத் தேடிக் கண்டறிந்திடும் துறையினில், பணியினில்.

விருப்பம், பற்று ஆக வடிவமெடுப்பது எங்கனம் என்று அறிந்திடச் சில கூறினேன்; விருப்பத்தில் உள்ள வகை பல, என்பதனையும் கூறினேன். விருப்பங்கள் எல்லாம், 'பற்று' என்ற வடிவம் பெற்றுவிடுவதில்லை; விருப்பங்களிலே பலப்பல, வடிவம் பெறு முன்பேகூடக் கலைந்துவிடுகின்றன.

ஒன்றின்மீது விருப்பம் கொள்கிறோம், அது கிடைக்கவில்லை என்றால், 'அதுபோல, வேறொன்று' கிடைத்திடப் பெற்று, சரி! இதுபோதும்! என்றெண்ணி மகிழ்ச்சி பெற்றிடுகிறோம்; மறுத்திடமாட்டாய். சிறுவர்களுக்கு வேடிக்கைப் பாட்டுப் பாடுகிறார்களே, வாலு போயி, கத்தி வந்தது என்று அதுவும், நாடகத்திலே பாடுகிறார்களே, மயிலுக்கு நான் கண்ணிவைத்தேன், தங்கமே! தங்கம்! குயிலுக்குஞ்சி மாட்டிகிட்டுது, தங்கமே! தங்கம்! என்று, இவையெல்லாம், ஒன்றை விரும்பிப்பெற நினைத்து அது கிடைக்காதபோது, வேறு ஒன்றைப் பெற்று, 'போதும்' என்ற திருப்தியைத் தருவித்துக் கொள்ளும் இயல்பினை விளக்கிடும், வேடிக்கைக் கதைகள்; வேறென்ன!

ஒன்றை விரும்பி அது கிடைக்கப் பெறாமல், கிடைத்த வேறொன்றைக் கொண்டு திருப்திப்படுவது போல, ஒன்றின்மீது பற்றுகொண்டு, வேறொன்று பெற்று, போதும் என்று இருந்திடல் முடியாது.

விருப்பம், பலப் பல; பலவகையின்; பலதரத்தன; பல நிலையின! பற்றும், பலவகையின.

ஆனால், விருப்பம்—பற்று எனும் இரண்டுக்கும், தரம், நிலை, வகை எது எனினும், அடிப்படையிலே அமைந்துள்ள வேறுபாடு உண்டு. விருப்பம் நீக்கிக் கொள்ளத் தக்கது, பற்று விட்டுவிடக் கூடியது அல்ல,

தம்பி! பொருள், கருத்து, முறை, குழு, தனி ஆள், என்று நாம் பற்று காட்டத்தக்கவை பல உள்ளன.

பொருளின்மீது மிக்கப் 'பற்று' உள்ளவன், அதனைப் பெற்றிடும் முறை பற்றிக் கவலை கொள்ளான், பெற்றிடுவதால் விளைந்திடும் பயன் யாது என்றுகூட ஆராய்ந்திடமாட்டான்.

பொன்னைப் பெறவேண்டும் பொதி பொதியாக என்று ஓர் 'ஆசை' மைடாஸ் எனும் மன்னனுக்கு ஏற்பட்டதாம்! தேவன் வரமளித்திட வந்தான்! மைடாஸ், எனக்குக் குன்றளவு பொன்வேண்டும் என்று கேட்டான்! அவன் ஆசைக்கு அளவில்லை, ஆகவே இவ்வளவு பொன்வேண்டும் என்று கேட்டிடவில்லை, தேவா! நான் தொட்டதெல்லாம் பொன்னாதல் வேண்டும்; வரம் அருளும்! என்று கேட்டான்; பெற்றான். பெற்று! உண்ண முடியவில்லை, ஒரு முழுங்கு தண்ணீர் பருக முடியவில்லை. தொட்டதும் பொன்னாயின, உணவும், நீரும்! என் செய்வான்! தொட்டதெல்லாம் பொன்னாகிறது, ஒரு கவளம் சோறு இல்லை! பசிக் கொடுமை! நா உலருகிறது!! துடிக்கிறான்!!

கதைதான், தம்பி! ஆனால், விளைவு யாதாகும் என்பது அறியாது விருப்பம் கொண்டோன், அந்த விருப்பம் நிறைவேறப் பெற்று, மகிழ்ச்சி அல்ல, வேதனையைத்தான் பெறுகிறான் எனும் கருத்தினை விளக்கிட வல்லது.

ஆகவே கொள்ளத்தக்கது தள்ளத்தக்கது என்று விருப்பத்தைத் தரம் பிரித்திட, வேண்டுமானால் விருப்பம் நிறைவேறப் பெற்றால் ஏற்படும் விளைவு என்ன என்று ஆராய்ந்து பார்த்திட வேண்டும்.

இதுபோல ஆராய்வதனால், விருப்பம் கொள்ளத் தக்கதா அல்லவா என்று அறிந்துகொள்ள முடிவது மட்டுமல்ல, ஆராய்ந்திட ஆராய்ந்திட விருப்பம் வலிவு பெறுகிறது, பற்று அளவுக்கு வளருகிறது.

'பற்று' என்பதற்கும், 'விருப்பம்' என்பதற்கும் உள்ள மற்றோர் வேறுபாட்டினைக் கூடக் காணலாம்.

ஒருவன் தான் கொண்ட விருப்பத்தை மற்றப் பலரும் கொண்டிடல் வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பதில்லை, அதே விருப்பத்தைப் பலரிடம் புகுத்த முனைவதில்லை; வாணிபம் நடாத்துவோர் தவிர.

ஒருவன், ஒருவிதமான உணவிலே 'விருப்பம்' கொண்டுள்ளான் என்றால், அது பற்றி மெத்த ஆர்வத்துடன் பேசுவான், மற்றவர்களுக்கும் அந்த உணவு மீது விருப்பம் எழுப்பிட முயற்சிப்பான்; ஆனால் அந்தப் பணியிலேயே முனைந்து நிற்கமாட்டான். நீ அறியமாட்டாய் அந்தச் சுவை!—என்று கூறிவிட்டுச் சென்றிடுவான். ஆனால் 'பற்று' கொண்டவர்களோ, மற்றப் பலரும் அதேவிதமான 'பற்று' கொண்டிட வேண்டும் என்பதிலே நாட்டம் மிகுதியாகக்கொண்டிடுவர், அதற்கான பணியினில் முனைந்திடுவார்.

அதனால்தான், விருப்பம் பெரும்பாலும், தனி மனிதர்களிடம் காணப்படும் உணர்ச்சியாகவும், 'பற்று' தனி மனிதர்களிடம் பிறந்து சமூகத்தில் பலர்கொண்ட குழுவினிடம் இடம் பெற்றிடும் முறையில் வளர்ந்திடவும் காண்கிறோம்.

எனக்கு இதன்மீது விருப்பம்; நீங்களும் அதனையே விரும்புங்கள் என்று எடுத்துக் கூறிடும் போக்கினை அதிக அளவில் காணமுடியாது; ஆனால் எனக்கு இவ்விதமான 'பற்று' உண்டு, அது சாலச் சிறந்தது; அந்தப் பற்று உங்கட்கும் ஏற்பட வேண்டும்; அந்தப் பற்றினைப் பெற்றிடுக! என்று ஆர்வத்துடன் எடுத்துக் கூறிடும் போக்கினை நிறம்பக் காணலாம்.

விருப்பம், பெரிதும் தனி மனித உணர்ச்சியாகி விடுகிறது, 'பற்று' தனி மனித உணர்ச்சி என்ற அளவிலிருந்து, சமூகத்தில் ஏதேனும் ஒரு பிரிவில் இடம் பெற்றிடும் 'பொது உணர்ச்சி' எனும் நிலையை அடைகிறது.

இதுபற்றித் தம்பி! அறிந்திட கொள்கைகள், முறைகள், கோட்பாடுகள், மார்க்கங்கள், ஆகியவைகளின் வரலாறு காணவேண்டும். எவரெவர், அவர் கொண்டிருந்த 'பற்று' மற்றவர்க்கும் ஏற்படவேண்டும் என்பதற்காகப் பாடுபட்டனர், எத்தனை தொல்லைகளைத் தாங்கிக்கொண்டனர் என்பனபற்றி அறிந்திடும்போது ஒரு எழுச்சியே ஏற்படும்.

'பற்று' எத்தகையது என்பதனையும் விருப்பம் என்பதிலிருந்து எந்த முறையில் மாறியிருக்கிறது என்பதனையும், வளர்ச்சிபற்றியும் கூறினேன் — ஓரளவுதான். முழுஅளவு தெரிந்துகொள்ள, முயன்றுபார், சுவையும் பயனும் நிறம்பக்கிடைத்திடும். 'பற்று' பல வகை உண்டு என்று அறிகின்றோம், இவற்றில் எளிதாக எவர்க்கும் புரிந்திடுபவை,

நாட்டுப்பற்று

மதப்பற்று

மொழிப்பற்று

இனப்பற்று

என்று கூறிடலாம்; எவரும் கூறிடுவர்; பிறகு மெல்லிய குரலில் கூறிடுவர்

குடும்பப்பற்று என்பதனையும்.

நாட்டுப்பற்று என்பதிலேயே, வட்டாரப்பற்று நகரப்பற்று, வீதிப்பற்று, வீட்டுப்பற்று, என்பவைகள் உள்ளடங்கி உள்ளன; இவைகளைத் தனித் தனியே கூறிடுதல் கூச்சப் படத்தக்கது என்ற கருத்தில், பலரும் மொத்தமாக நாட்டுப்பற்று என்று மட்டுமே கூறுவர்; மற்ற 'பற்று' தரக் குறைவானது என்ற எண்ணத்தில்.

தரம் குறைவா, இல்லையா என்பதிருக்கட்டும், இப்படிப் பல வகை உண்டு, மறந்திடுதல் தேவையில்லை; மறுத்திடுதல் வீண்வேலை.

இந்தத் தொழிற்சாலை இங்கேன் துவக்கவில்லை?

எமது ஊரில் இன்னும் ஓர் கல்லூரி வேண்டும், மறுக்காதீர்.

எமதுஊரில் பாய்ந்தோடும் ஆற்று நீரை மற்றவர்க்கே தருகின்றீர்; இங்கே தேக்கம் கட்டி எமக்களிப்பீர், பாசன வசதி.

எமதூர் எழிலூராக எட்டு இலட்சம் பரிந்தளிப்பீர், தப்பாமல்.

எங்களூர் தொழிற்கூடந்தன்னில் எவரெவர்க்கோ வேலையா! இங்குள்ள நாங்களெல்லாம் என்ன கதியாவதய்யா! ஊரில் உள்ள தொழிற்சாலை தன்னில், பாதிக்குமேல் ஊர் மக்கள் பங்குபெற வழி செய்யும்.

இவ்விதமெல்லாம் கேட்பவர்களுக்கு நாட்டுப் பற்றே கிடையாது என்று கூறிவிடுவது முறையாகாது. இவர்கள் தமது வட்டாரம் வளர்ச்சிபெற, நகரம் எழில்பெற வாதாடுகின்றார்கள், ஏன்? நாட்டுப்பற்று அற்றதனாலா? அல்ல! அல்ல! அந்த வட்டாரம், நாட்டில் ஒருபகுதி! எனவே அதற்காக வாதாடல் நாட்டுக்கு வாதாடல், ஓர்விதத்தில் என்பதனால்.

தம்பி! எளிதாகப் புரிந்திடுவதும், எவர்க்கும் தெரிந்திருப்பதுமான, நாட்டுப்பற்று, இனப்பற்று மொழிப்பற்று எனும் இந்த 'பற்று' தனித்தனி மனிதர்களின் உணர்ச்சி மட்டுமல்ல, கூட்டு உணர்ச்சி — இன்று நேற்று தோன்றியதல்ல, நெடுங்காலமாக வளர்ந்து வந்திருப்பது.

இஃதேயன்றி, தொழிற் பற்று, கலைப் பற்று, சமூகத் தொண்டில் பற்று, என்று பல உள.

இனி, இந்தவகையான 'பற்று', ஒன்றுக்கொன்று இணைந்துள்ளனவா, மோதிக் கொள்கின்றனவா என்பது குறித்தும், இவைகளில் முதலிடம் முன்னிடம் எதற்கு, எங்ஙனம் வரிசைப் படுத்துதல் என்பது பற்றியும், இவைகளில் ஏதேனும் ஒரு 'பற்று' அரசோச்ச,

மற்றப் 'பற்று' அடிமையாகிவிடுவது அடுக்குமா என்பது குறித்தும தெளிவு பெற்றிட வேண்டும்.

மார் தட்டிக் கூறிடலாம், 'பற்று' எனக்கு இதிலே தான் என்று. ஆனால், மற்ற வகையான பற்றினைச் சுட்டிக் காட்டி, இதிலே பற்று இல்லையா என்று கேட்டிடுவரேல், பதில் கூறல் எளிதல்ல.

இத்தனை வகையான 'பற்று' ஒன்றோடொன்று மோதிடாமல் இருந்திடவும் வேண்டும், ஒன்றினைப் பெற்றிடுவதால் மற்றொன்றை கட்டாயமாக இழந்திட வேண்டிய நிலையும் ஏற்பட்டுவிடக் கூடாது.

"உயிரின்மீது உனக்குப் பற்று இருக்குமானால், உடைமையைக் கொடுத்துவிடு"

என்ற மிரட்டல் பேச்சும்,

"உடைமைமீதுஉள்ள அடக்கமுடியாத பற்று காரணமாக அவன் எதனையும்-மானத்தைக்கூட இழந்திடச் சம்மதித்தான்."

என்ற பேச்சும், எழுவதனைக் கேட்டிருக்கிறாய்.

"மகன்மீது அவனுக்கு அத்தனை 'பற்று'! அதனால்தான் அவன் 'கொலை' செய்யக்கூடத் துணிந்தான்."

என்று வழக்குகளின்போது வாதாடுவதாகக் கதைகளில் எழுதப்பட்டிருக்கக் காண்கிறோம்.

ஆகவே, 'பற்று' ஒன்றுக்காக வேறோர் 'பற்று' இழந்திட வேண்டும் என்ற நிலையும், ஒரு 'பற்று' நீக்கிக் கொண்டால்தான் மற்றோர் வகையான 'பற்று' கொண்டிட முடியும் என்ற நிலையும் உண்டு.

'தன் சுகம், தன் நலம் என்பதிலே உள்ள 'பற்று' போக்கிக் கொண்டல்லவா, தாய் தன் மகவு வளர்ந்திட வழி செய்கிறாள். மகவிடம் தாய்க்கு உள்ள 'பற்று', தனது நலனிலே் உள்ள 'பற்று' விட்டுக் கொடுத்து விடத்தக்கது என்று உணர்த்துகிறது.

படக் கதைகளிலே பார்த்திருப்பாயே, தம்பி! கெடுமதியாளன், கருவிழியாளைப்பெற எண்ணி; பிடித்திழுத்து வந்து அவள் கற்பினைச் சூறையாட முனையும் வேளை, அவள், அவனைக் குத்திக் கொல்ல முயன்று தோற்று, துடிதுடித்து, பிறகு அந்தக் கத்தியாலே தன்னைத் தானே குத்திக்கொண்டு இறந்துபடத் துணிகிறாள்; தூய கற்பின்மீது உள்ள 'பற்று' சாகும் துணிவையும் கொள்ளச் செய்கிறது; ஆனால் அதேபோது காமவெறியன், தொட்டிலில் கிடந்திடும் அவள் மகவைத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு, எனக்கு இணங்கிவிடு! இன்பம் தந்திடு! இல்லையெனில், நீ பெற்ற இம்மகவை, உன் இன்பப்பெருக்கை, உன் குலவிளக்கை, இதோ இந்த கற்சுவற்றினிலே வீசிக் கொன்றிடுவேன், கண்டிடச் சம்மதமா! என்று கேட்டு இடிஇடியெனச் சிரித்திடுகிறான்.

ஒரு 'பற்று'க்கும் மற்றோர் 'பற்று'க்கும் கடும்போர்! காரிகை, தனக்குள்ள பற்றுகளிலே, எது காப்பாற்றித் தீரவேண்டிய பற்று என்பதனைத் தீர்மானித்தாகவேண்டும்.

படக் காட்சிகளிலே, கெடுமதியாளனின் மிரட்டலால் இத்தகைய இன்னல் வந்திடும்; வாழ்க்கையிலேயோ நித்த நித்தம் ஒவ்வொருவருக்கும் இதுபோன்ற 'மனப் போராட்டம்' நிகழ்ந்தபடி இருக்கிறது. எது விடப்படுகிறது, எது கொள்ளப்படுகிறது என்பதனைப் பொறுத்து, அவன் எதனை விட்டுக் கொடுக்கவே முடியாத 'பற்று' என்று கருதுகிறான், எதனைப்'பரவாயில்லை விட்டுக் கொடுத்துவிடக் கூடியதே' என்று கருதுகிறான் என்பது விளக்கமாகிறது.

மனப் போராட்டத்தில் ஈடுபடுவோனின், தரம், இயல்பு, சூழ்நிலை ஆகியவைக்கு ஏற்றபடி, முடிவு எடுக்கப்படுகிறது.

ஆகவே 'பற்று' பலவகைப்பட்டன என்பதுடன், பலவிதமான 'தரம்' உள்ளன என்பதும், அவரவரின் நோக்கம், இயல்பு, ஆகியவற்றினுக்கு ஏற்ப, 'பற்று'களை அவர்கள் தரம் பிரித்துக் கொள்கிறார்கள் என்பதும் புரிகிறது.

இன்ன 'பற்று'தான் எல்லாவற்றினுக்கும் மேலானது, உயர்வானது, தரம் மிக்கது என்று பண்டங்களுக்குத் தாம் பிரித்து 'முத்திரை' பொறித்து விடுகின்றோமே அதுபோல, 'பற்றுகளை'த் தாம் பிரித்து முதலாவது, அடுத்தது, அதற்கு அடுத்தது என்று அறுதியிட்டுக் கூறிட எளிதில் முடியாது.

தரம் பிரித்து முத்திரை பொறித்துள்ள நிலையிலேயேகூட, பண்டங்களின் உண்மையான தரம் கெட்டிருப்பதனையும் கெடுத்துவிடப்பட்டிருப்பதனையும் முத்திரைக்கும் பொருளின் தரத்துக்கும் உண்மையான பொருத்தம் இல்லாதிருப்பதையும் காண்கின்றோம். இந்நிலையில், 'பற்று' பற்றித் தரம் பிரிப்பது எளிதானதல்ல. ஆனால், பலகாலமாக நிலைத்து நிற்பது, அறிவாளர்களின் ஒப்புதலைப் பெற்றது, மிகப் பலரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருப்பது என்ற காரணங்களைக்கொண்டு 'பற்று'களுக்குத் 'தரம்' கிடைத்திடும். அவ்விதமான தரமுள்ள 'பற்று' என்றுதான்.

நாட்டுப்பற்று
இனப்பற்று
மொழிப்பற்று
மதப்பற்று

என்பனவற்றைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள், இவை ஒன்றுடன் ஒன்று மோதிக்கொள்ளாதிருக்கும் நிலைவேண்டும்; மோதிக்கொள்ளுமானால், மனதிற்கு உளைச்சல், சமூகத்திலே கிலேசம், கலாம், புரட்சி ஆகியவைகூட ஏற்பட்டுவிடக்கூடும். ஏனெனில் இந்த 'பற்று' மற்றவைகளைக் காட்டிலும் ஆழமாகப் பதிந்திருப்பவை அழுத்தமாகிவிட்டிருப்பவை, எவரும் எளிதிலே விட்டுவிட ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள்.

எதையும் விட்டுக்கொடுத்துவிடுவேன்;
பொன்னும் பொருளும் இழந்திடத் தயார்!
ஆனால் பிறந்த நாட்டை மட்டும் இழந்திட
மாட்டேன். பெற்ற தாயினும் பிறந்த நன்
னாடு நனி சிறந்தது.

என்று எழுச்சியுடன் பேசிடுவர், எவரும். பேசுவது மட்டுமல்ல, நாட்டுப்பற்று காரணமாக உயிரையும் துச்சமென்றெண்ணி, நெருப்பாற்றில் நீந்திடுவது போன்ற இன்னலை ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் கோடிக் கணக்கில், நாடுகாத்திட, நாடு மீட்டிட, நாட்டைத்

தாக்கிடும் பகைவனை ஓட்டிட, கொட்டப்பட்ட குருதி கொஞ்சமல்ல. வீடிழந்து வாழ்விழந்து, காடுமேடுசுற்றி, குகைகளில் பதுங்கி, மிருகங்களைப்போல வேட்டையாடப்படுவதையும் சகித்துக்கொண்டு, நாடு மீட்டிடப் பாடுபட்டோரின் தொகை ஏராளம். நாட்டுப்பற்று மற்ற எல்லா ஆசாபாசங்களையும் விரட்டிடும் வல்லமை கொண்டது; வீரத்தை ஊட்டிடும் வல்லமைகொண்டது; விழியிலே ஓர்ஒளி, நடையிலே ஓர் முறுக்கு, பேச்சிலே ஓர் எழுச்சி கொண்டிடவைப்பது. கவிஞர்களின் இதயத்தில் நல்லிடம் பெற்றிடுவது. காரணம் கேட்டிட மாட்டார், பலாபலன் பார்த்திடமாட்டார், விளைவு குறித்து எண்ணிடமாட்டார், நாட்டுப்பற்றுக்கொண்டு, விடுதலைப்போர் தொடுத்திடுவோர்.

மற்ற பலவிதமான 'பற்று'களைவிட, மிக எளிதாக மனதை வயப்படுத்தக்கூடியதும் மிகப் பெரும்பாலானவர்களை ஆட்கொள்வதும், பன்னெடுங்காலமாக நிலைத்திருப்பதுமான 'பற்று' நாட்டுப்பற்று!!

பேரறிவாளர் சிலர் இந்த நாட்டுப்பற்று மட்டும் போதாது, உலகப் பற்று வேண்டும் என்றும், நாட்டுப்பற்று எனும் உணர்ச்சி காரணமாக, ஒரு நாடு மற்றோர் நாட்டுடன் மோதிக்கொண்டிடும் நிலை, உலக அமைதியைக் கெடுத்து, மனிதகுல வளர்ச்சியை நாசமாக்குகிறது என்றும், ஆகவே 'நாட்டுப் பற்று' எனும் குறுகிய பிடியினின்றும் விடுபட்டு, சர்வதேச நோக்கு — உலகப் பொது நோக்கு—எனும் உணர்ச்சியை வளர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்றும் கூறிவருகின்றனர்.

'ஒரே உலகம்' என்பதனைத் தத்துவமாக்கி, வெண்டல்வில்க்கி எனும் அமெரிக்கத் தலைவரொருவர், ஏடுகூட எழுதினர்.

யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர் — என்று ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே தமிழர்கள் நெறி அறிவித்திருந்தனர்.

நாட்டுப்பற்று முற்றிட முற்றிட, தனது நாட்டுப் புகழ்க்கொடி எங்கும் பறந்திட வேண்டும், எந்த நாடும் தனது சொந்த நாட்டின் ஆதிபத்தியத்தை ஏற்றுக்கொண்டாக வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டு, சொந்த நாடு செழித்திட அங்கு செல்வம் கொழித்திட, பிற நாடுகளை அடிமைகொள்வதும், சுறண்டுவதுமான கொடுமைகளையும் கூசாது செய்திடும் போக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

என் நாடு—என் நாட்டரசு—பல நாடு என் நாட்டிற்குப் பணிந்துள்ளன—என் நாட்டரசு பேரரசு ஆகிவிட்டது — வல்லரசு ஆகிவிட்டது — ஆதிபத்திய அரசு ஆகிவிட்டது—சாம்ராஜ்யமாகிவிட்டது—இதே போக்கிலே முனைந்து சென்றால் அண்டத்தையே கட்டி ஆண்டிடத்தக்க வல்லமை எனது நாட்டுக்கு உண்டு என்பது மெய்ப்பிக்கப்பட்டுவிடும் என்று வேகமான உணர்ச்சி மனதிலே புகுந்து குடைந்திடும்,

நாட்டுப்பற்று காரணமாக, நாட்டின் வளத்தைப் பெருக்கி, எழிலைக்கூட்டிட தலைமுறை தலைமுறையாக உழைத்துள்ளனர் மக்கள்.

இயற்கையாக அமைந்திருக்கும் ஒரு பூபாகத்தை, நாடு என்ற அமைப்பு ஆக்குவதற்காக செலவிடப்பட்ட நேரம், வெறும் ஆண்டுக் கணக்கிலே அடங்குவதல்ல; நூற்றாண்டுகள் பிடித்திருக்கின்றன; அறிவாற்றலைக் காட்டியவர்கள் உழைப்பினைக் கொட்டியவர்கள் சில ஆயிரவர் அல்ல, பல தலைமுறையினர்.

இயற்கை தந்த செல்வமே பூபாகம் — அதிலே காணக்கிடக்கும் மற்றவை. ஆனால் மனிதனின் அறிவாற்றலால்தான் அந்த இயற்கைச் செல்வம் பயன் மிகுந்திடத்தக்க விதமான அமைப்பினை, வடிவத்தினைப் பெறுகிறது. நாடு என்ற பெயர் பொருத்தமாகிறது.

முழுவதும் காடாக இருந்த நிலை மாற்றப்பட்டு, காடு, கழனி, ஊர், நீர்நிலை, எனும் பிரிவுகொண்டதாக அமைப்பு ஏற்பட்டிடமட்டும் எத்தனையோ நூற்றாண்டுகள் திறமையுடன் திட்டமிட்டு உழைத்திருக்க வேண்டும்.

கட்டுங்கடங்காத காட்டாறுகள், பூபாகத்தை வெள்ளக்காடுகளாக்கி வந்த நிலையினை மாற்றி, கட்டுக்குக் கொண்டுவந்து, ஆறுகள் பாசனத்துக்கும், போக்குவரத்துச் சாதனத்துக்கும், பயன்படத்தக்கதாக மாற்றி அமைக்கப்படுவதற்குமட்டும் நுண்ணறிவு மிக்கோரும், தோல்விகண்டு அஞ்சாதோரும், உழைத்திடத்தயங்காதோருமான பல்லாயிரவர் பற்பல ஆண்டுகள் பணியாற்றியிருந்திருக்கவேண்டுல்.

கடலும் ஆறும், காடும் மேடும், தருக்களும் உயிரினங்களும் இயற்கை அளித்த செல்வங்கள், ஆனால் இந்தச் செல்வங்களை அததன் போக்கிலே விட்டுவிட்டிருந்தால், ஒன்றை ஒன்று அழித்துக்கொள்ளும் நிலையோ, ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாசம் தெரிந்து கொள்ள முடியாத நிலையோதான் ஏற்பட்டுவிட்டிருந்திருக்கும். நாடு ஒரு வாழ்விடம் என்ற நிலை கிடைத்திருக்காது.

பழுது பார்க்கப்படாத வீடு இடிபாடு ஆகிவிடுவதையும், பதப்படுத்தப்படாத வயல் காடாகிவிடுவதையும், ஒழுங்குபடுத்தப்படாத நீர்நிலைகள் அழிவிடங்களாக மாறிவிடுவதனையும் காண்கின்றோம். வீடு, வயல், ஆறு, குளம், என்று வடிவங்கள் பெற்றபிறகே, வசதியதாக பூபாகம் மாறிற்று. இந்த 'வசதி' கிடைத்திட உழைத்தவர்கள், அவர்தம் வழிவழி வந்தவர்கள், தாம் வாழ்ந்திடும் நாடு தமது உழைப்பின் உருவம் என்பதனை உணரும்போது, ஓர் 'பற்று' இயல்பாகவே ஏற்பட்டுத்தானே தீரும்.

இயற்கை, கடலின் அமைப்பையும், மலைகள் குன்றுகள், கணவாய்கள், பள்ளத்தாக்குகள் ஆகியவற்றினையும், ஆறுகளின் போக்கையும், விளைவனவற்றினையும், புதைபொருளாக உள்ள 'கனி' வகைகளையும், தந்திட்டது. ஆனால் மனிதன் தன் வசதிக்காக, எடுத்துக்கொண்ட ஓயாத உழைப்பின் காரணமாகவே, கடலோரத்தில் துறைமுகங்களையும், ஆற்றை ஒட்டி வாய்க்கால்களையும், துறைகளையும், போக்குவரத்துக்கான பாதைகளையும், மலைகளைக் குடைந்து கூட வழிகளையும், 'தன்னாலே விளைந்திடுவனவற்றை வகைப்படுத்தியும் மிகுதியாக்கியும், புதைந்துள்ளன

வற்றை வெட்டி எடுத்து விதவிதமாகப் பயன்படுத்திப் புதுப் பொருள்களை உண்டாக்கியும், நாடுகள் கண்டான். இயற்கை, வண்ணக்குழம்பு தந்ததென்றால், மனிதன் அதனைக்கொண்டு வனப்பான ஓவியம் தீட்டினான்.

எனவேதான், தமது திறனாலும் உழைப்பாலும் அமைந்த நாடுகளிடம் அந்தந்த நாடுகளில் உள்ளவர்களுக்கு 'பற்று' ஏற்படுகிறது.

இதற்கிடையில், இயற்கை சீறுவதாலோ, வேறு மக்கள் பாய்வதனாலோ அழிவு மிரட்டிக்கொண்டு கிளம்பும்போது, தடுத்திட, நாட்டைப் பாதுகாத்திட, பலவிதமான இன்னல்களை ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் இன்னுயிரை ஈந்தவர்கள் எண்ணிக்கையிலடங்கார்.

இதுபற்றிய குறிப்புகள், பேச்சளவிலிருந்து பாட்டளவாகி, வரலாற்று உருப்பெற்று, வழிவழி வந்திடுவோருக்கு உணர்வூட்டி, இது என் நாடு! இந்த எனது நாட்டிடம் எனக்குள்ள 'பற்று' இம்மியும் குறைந்திடுமேல், நான் நல்லோன் ஆகேன், நாடும் காடாகிடும் என்ற எண்ணம் பிறக்கிறது, உறுதி ஏற்படுகிறது; நாட்டுப்பற்று எனும் நல்லுணர்ச்சி வலிவுமிக்கதாகிறது; அந்த உணர்ச்சிக்கு அடுத்ததாகவே மற்ற உணர்ச்சிகள் இருந்திடவேண்டும் என்பது தத்துவம் ஆகிறது.

தத்துவமாகமட்டும் இது நின்றுவிடுவதில்லை. எழுச்சி யூட்டத்தக்க படைப்புகள்மூலம் கற்றறிவாளர் நாட்டுப்பற்று ஊட்டுகின்றனர் — மக்கள் சொக்கிப் போகும்விதமான சுவை கூட்டி.

மலை, காடு, ஆறு, நகர், விளைநிலம், தொழில் ஆகியவை குறித்து, ஒவ்வோர் நாட்டிலும், எழுச்சி யூட்டத்தக்க கவிதைகள் இயற்றப்படுகின்றன. காவியங்களிலேயும் இவைபற்றிய ஓவியங்கள் காணப்படுகின்றன. ஓவியங்களே கூடத் தீட்டப்படுகின்றன. இவற்றின்மூலம் அவரவர்க்கும் தத்தமது நாட்டின் எழில்பற்றியும் ஏற்றம்பற்றியும் ஒரு பெருமித உணர்ச்சி ஊட்டப்படுகிறது.

எமது மலைமுகடும் மேகமும் கொஞ்சிடும் அழகே அழகு என்றும், எமது ஆறு புரண்டோடி வரும்போது எழும்பிடும் ஓசை, வெற்றிமுரசொலிபோன்றுளது என்றும், எமது வயல்களின் செழுமைபோல வையகத்தில் வேறெங்கும் கண்டிடமுடியாது என்றும் கூறிக் கூறிக் களித்திடுகின்றனர்—தலைமுறை தலைமுறையாக. இந்தப் பெருமித உணர்ச்சிமூலம் நாட்டுப்பற்று வளர்ந்திட மேலும் வழி கிடைக்கிறது.

இந்தக் குன்றின் சரிவிலே நடைபெற்ற பயங்கரப் போரின்போது என் முன்னோரில் ஒருவர் வீரதீரம் காட்டிப் போராடி, எதிரிகளை விரட்டி விரட்டி அடித்தார்; ஆனால் பகைவர்கள் பின்புறமாகப் பாய்ந்துவந்து அவரைக் குத்திக் கொன்றுவிட்டனர். நமது கொடிமரத்துக்குப் பக்கத்திலேயே வீழ்ந்து இறந்தார். அங்கு ஒரு நினைவுச் சின்னம் இருக்கிறது, என்பனபோன்ற நிகழ்ச்சிகளை நினைவுகளைக் குறித்துப் பேசிக்கொள்ளும் இல்லங்கள் எண்ணற்றன!

அந்த ஆற்றங்கரை ஓரம்! இந்தத் தோப்பின் பக்கம்! அந்தக் கோயிலுக்கு அருகே—என்று வீரம் பூத்திட்ட இடங்களைக் காட்டிக் காட்டிப் பெருமிதம் கொண்டிடுவோர் ஆயிரமாயிரம்.

கட்டப்பட்ட கோட்டைகள், அமைக்கப்பட்ட அரண்கள், வெட்டப்பட்ட அகழ்கள்பற்றி யெல்லாம் பேசிடுவர். பெற்ற விருதுகள், மானியங்கள் பற்றிப் பேசுவோரும், பட்ட இன்னல்கள், ஏற்பட்ட இழப்புகள் குறித்துப் பேசுவோரும் நிரம்ப.

காவியம்—ஓவியம்—கவிதை—வரலாறு—சின்னங்கள்—ஒரு நாட்டின் பெருமையைப் பெற்றிட மக்களாற்றிய அரும் திறன் மிக்கப் பணி பற்றிய உரையாடல் நாட்டுப் பற்றினை வலுப் பெறச் செய்கிறது; வலுப் பெறுவதுடன், அந்தப் 'பற்று' வழி வழி வருகிறவர்களுக்குக் கிடைத்துக் கிடைத்து 'நெறி'யாகி விடுகிறது; இயல்பான உணர்ச்சியுமாகி விடுகிறது.

என் நாடு என் மூதாதையர் உருவாக்கிய நாடு, என் உழைப்பால் வளப்படுத்திய நாடு ஆகவே எனக்கு என்நாட்டிடம் பற்றுஇருக்கிறது இதுஇயற்கை—கடமை—பிறப்புரிமை என்ற உணர்ச்சி நாட்டு ஆட்சி முறை எவ்விதமானதாக இருப்பினும் ஏற்படக் கூடியதுதான். ஆனால் இந்த நாட்டுப்பற்று, அழுத்தமானதாகவும், எத்தகைய இழப்புகளையும் இன் முகத்தோடு ஏற்றுக்கொள்ளும் துணிவினைத் தரத்தக்கதாகவும், இருந்திடுவது, எப்போது, எந்தநிலையில் என்றால், நாட்டு நிலையினை உயர்த்திடவும், பாதுகாத்திடவும் பாடுபடவும், கருத்துரைக்கவும், அதற்காக எடுத்துக் கொள்ளப்படும் முயற்சிகளில் பங்கு பெறவும், தவறானவைகளைக் கண்டிக்கவும், உரிமை தரப்பட்டுள்ள போதுதான்.

இது என்நாடுதான், என் முன்னோர்களின் இரத்தமும் என் வியர்வையும் இங்கு கொட்டப்பட்டிருக்கிறது என் உயிரினும் மேலாக நாட்டை நேசிக்கிறேன், ஆனால் என்னை நடைப்பிணமாக்கி, உரிமைகளை அழித்து உலுத்தர்களைக் கொழுத்திடச் செய்திடும் விதமாக ஆட்சி நடத்துகிறார்கள், யாரோ சிலர்!—அவர்களின சுயநலத்துக்கும் சுகபோகத்துக்கும் நாட்டுச் செல்வம் பலியிடப்படுகிறது, மக்களுக்கு உணவளிக்கத் தேவைப்படும் வயல்கள் வெடித்துக் கிடக்கின்றன, ஆனால் பாசனத்துக்குப் பயன் படுத்தப் படவேண்டிய ஆற்று நீரைமடக்கி அரசகுடும்பத்தினர் விளையாட அழகுக் குளம் அமைத்திருக்கிறார்கள்! நாட்டுமக்கள் கந்தலால உடுத்துகிறார்கள், நாடாள்வோரும் அவர் தம் அடிவருடிகளும் பட்டு பீதாம்பரம்

காஞ்சி' சந்தாவிகிதம்

ஆண்டு சந்தா	ரூ. 10—00
ஆறுமாத சந்தா	ரூ. 5—00

ஆறுமாத சந்தாவிற்குக் குறைந்து அனுப்புவதற்கில்லை.

உரிமையாளர்,
'காஞ்சி' அலுவலகம்,
சின்ன காஞ்சிபுரம்.

உடுத்திக்கொண்டு பவனி வருகிறார்கள்! நாட்டுமக்கள் மூச்சினை அடக்கி மூழ்கிச் சென்று கடலிலிருந்து முத்து எடுக்கிறார்கள். அந்த முத்து மாலைகள் காமவல்லிகளின் கழுத்திலே புரளுகின்றன, அவர்கள் நாடாள்வோரின் மஞ்சத்திலே புரள்கிறார்கள் — இந்த நாடு என் நாடு—ஆனால் இது எனக்கும் சொந்தந்தான் என்று ஒப்புக்கொள்ள மறுத்திடும் மமதையாளரின் பிடியிலே சிக்கிக் கிடக்கிறது, சீரழிக்கப்படுகிறது— என்று குமுறிடும் நிலையில் ஒரு நாட்டுமக்கள் வைத்திருக்கப்படுவார்களானால், அந்த மக்களிடம் 'நாட்டுப் பற்று' ததும்பிடும் என்று எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை; தலை அசைவு மட்டும்தான் கிடைக்கும்.

கொடுங்கோலர்கள் — எதேச்சாதிகாரிகள்—ஆட்டிப்படைக்கும் நாடுகளில், எவரும் விரும்பி மதித்திடும், இயல்பாகப் பெற்றிடும் நாட்டுப் பற்று மிக மிக மங்கிக் கிடந்திடும்.

ஆனால் மக்களாட்சி முறை உள்ள நாடுகளில் 'நாட்டுப் பற்று' மிகுந்து காணப்படும். ஏனெனில் நாட்டு நிலையை உருவாக்கும் பொறுப்பு நம் ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு என்ற கடமை உணர்ச்சியும், நாட்டிலே கிடைத்திடும் வசதிகளில் நமக்கு உரிய பங்கு உண்டு என்ற உரிமை உணர்ச்சியும் அந்த மக்களுக்கு நிரம்ப ஏற்படுகிறது.

"யாரோ" ஆட்சி நடத்தும் இடம் அல்ல இது; 'நம்' ஆட்சியை அமைத்துள்ள நாடு இது; நம் நாடு —என்ற உணர்ச்சி மேலோங்கி நிற்கிறது.

அமைந்திடும் ஆட்சி நல்லதாக இருக்கிறதா அல்லவா என்பதற்கு நாமே பொறுப்பு என்ற எண்ணமும்,

ஆட்சி சரியான முறையில் நடத்தப்பட்டு வருகிறதா என்று கவனித்துக்கொள்ள வேண்டியவர்கள் 'நாமே' என்ற உணர்வும்,

ஆட்சியை மாற்றி அமைத்திடும் உரிமை பெற்றவர்கள் 'நாமே' என்ற உணர்வும், மேலோங்கி நிற்பது ஜனநாயக முறையிலேதான்.

ஆகவே 'என் நாடு' என்ற சொற்றொடருக்கு, எதேச்சாதிகாரிகளிடம் உள்ள நாடுகளிலே கிடைத்திடக்கூடிய பொருளைவிட, வலிவை விட, பொருத்தமான பொருளும், தளராத வலிவும், தன்னிகரற்ற துணிவும், ஜனநாயக நாடுகளிலே ஏற்படுகிறது.

ஒரே குடும்பத்து மக்களிலேயே, ஆர்ப்பரிக்கவும் அடக்கி ஆளவும், அகப்பட்டதைச் சுருட்டவும் ஒரு அண்ணனும், அடங்கிக்கிடக்கவும், தரப்பட்டதைப் பெறவும் தம்பிகளும் இருந்திடின், அந்தத் தாழ்நிலை பெற்றவர்கள், 'என் குடும்பம்' என்று பெருமிதத்துடன் பேசிட முடிவதில்லை. நாடு, ஒரு பெரிய குடும்பம்; சமஉரிமை கொண்ட நிலையில் மக்கள் வாழ்ந்திடும் இடம். எனவே 'நாட்டுப்பற்று' என்பது ஜனநாயக நாட்டினில், சுவையுடன் பயனும் மிகுதியாகப் பெறத்தக்க வலிவுமிக்க உணர்ச்சியாகிட வழி இருக்கிறது.

எந்த நாடு நான் பிறந்த நாடோ, எந்த நாட்டு வளத்திலே எனக்கு உரியன பெறும் உரிமை இருக்கிறதோ, எந்த நாட்டின் வடிவத்தை, அரசு முறையை தொழில் அமைப்பை, சமூக நெறியை, மாற்றி அமைத்திடும் முயற்சியில் ஈடுபடும் உரிமை எனக்கு இருக்கிறதோ, அந்த என் நாட்டுக்கு வேறோர் நாட்டினால் ஆபத்து என்றால், நான் துடித்தெழாமல் இருந்திட முடியுமா!—இத்தகைய எண்ணம் கொழுந்துவிட்டெழுகிறது மக்கள் மனதில், ஜனநாயக நாட்டினில்.

ஜனநாயக நாட்டினில் ஆட்சி மக்களால், அமைக்கப்படுகிறது.

எதேச்சாதிகார முறையுள்ள நாடுகளில் ஆட்சி அமைக்கப்படுகிறது.

அமைந்துவிடுகிற ஆட்சியிலே நல்லன கிடைக்காவிட்டால், மக்கள் அடிமை மனப்போக்கினர் ஆகிவிடக்கூடும், குமுறிக்கிடந்திடக்கூடும், அல்லது புரட்சி செய்திடக்கூடும்.

அமைக்கும் ஆட்சி நல்லது செய்திடாவிட்டால், அந்த ஆட்சியை அமைத்த மக்கள், தங்கள் தவறுக்காக, திறமைக் குறைவுக்காகத் தாமே வருந்திட வேண்டும்; மீண்டும் ஒருமுறை அவ்விதத் தவறு செய்திடக்கூடாது என்ற உறுதி மேற்கொள்ள வேண்டும்; வாய்ப்பு கிடைக்கிறபோது புதியதோர் நல்லாட்சி அமைத்திட வேண்டும்.

ஆகவே, ஜனநாயக நாட்டில், நாட்டில் பிறந்தோம் நாட்டில் உழைக்கிறோம் நாட்டில் வாழுகிறோம், என்பதுடன் நாட்டில் ஆட்சியை நல்ல முறையில் அமைப்பவர்களும் நாமே என்ற பெருமித உணர்ச்சி கிடைக்கிறது; அஃது ஓர் புதிய வலிவினை நாட்டுமக்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் தருகிறது, அத்தகைய மக்களிடம் எழுந்திடும் 'நாட்டுப்பற்று', நாடே பாசறையாகிட இல்லங்களெல்லாம் வீரக்கோட்டங்களாகிடச் செய்கிறது.

'பற்று' பற்றி மேலும் சில கூற விழைகிறேன் — அடுத்த கிழமை.

அண்ணன்,

அண்ணாதுரை

விரைவில்!

எஸ். எஸ். தென்னரசு

எழுதும்

"கண்ணாத்தாள்"

ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குமுன் முகவை
மாவட்டத்தில், செட்டி நாட்டுச்
செம்மண் பூமியில், வாழ்ந்து
மடிந்த ஒரு சுமங்கலியின்
கண்ணீர்ப் பட்டயம்.

4-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

சொர்ணத்தை எண்ணி ஏங்குவதுமே சொக்கனுடைய வேலையாகிவிட்டது. கடன் வாங்கிவைத்திருந்த பணத்தைக்கொண்டு, வேறோர் சிறு 'கொல்லை'யை வாங்கினான். அதிலே ஒரு வழக்கு முளைத்தது! புதிதாக வந்த கொல்லை, பழய கொல்லையையும் சேர்த்து இழுத்துக் கொண்டுபோய்விட்டது; சொக்கன், கூலிக்கு உழுபவனானான்.

○

கடன்கொடுத்து, கொல்லை மேட்டை எழுதி வாங்கிக்கொண்டாரே ஏலகிரி. அவருடையவீட்டிலே எடுபிடி—அவர் நிலத்தைக் கவனித்துக்கொண்ட நேரம்போக

ஏலகிரியின் ஒரே மகள்—விதவை—இளவயது. படித்த பெண். பண்பு மிக்கவள். பெயர் கனிமொழி. தனக்கு நேரிட்டுவிட்ட கதியால் மனம் உடைந்தநிலை என்றாலும், இனி ஊர்வாழ ஏதேனும் தொண்டாற்றி வருவது என்ற உறுதி கொண்டு, ஒரு இலவச மருத்துவ மனை அமைத்து அதிலே வேலைக்கமர்ந்த டாக்டர் கமலாவுடன் பணிபுரிந் துவங்தாள்—முதலுதவி முறை பயின்று.

ஒவ்வோர் சமயம் சொக்கனுக்கு ஒரு எண்ணம் வரும்—சொர்ணத்தைப்பற்றி, டாக்டரம்மாவிடமாவது, எஜமானியம்மாவிடமாவது சொல்லி உதவிகேட்கலாமா என்று. உடனே ஒரு 'ரோஷ' உணர்ச்சி குறுக்கிட்டு அந்த எண்ணத்தை விரட்டிடும்.

மருத்துவ மனையில், சொக்கன் பணியாளாக வாய்ப்புக்கிடைத்தது. அதை மிகவும் விரும்பி ஏற்றுக்கொண்டான். வேலைநேரம் போக, டாக்டரிடம் பேசுவதிலே அவனுக்கு ஆர்வம்; உலகின் நிலையைத் தெரிந்துகொள்ளும் பள்ளிக்கூடமாக்கிக்கொண்டான் அந்த மருத்துவமனையை.

டாக்டர் கமலாவின் கணவன், இந்திய விமானப்படையில் வேலை பார்த்து வருபவர். ஆகவே அவரைப்பற்றிய பேச்சு கிளம்பும் போதெல்லாம், போர்-படை-பாதுகாப்பு-நாட்டைக் காத்திடும் கடமை—இவைபற்றிய விளக்கம் கிடைக்கும் சொக்கனுக்கு. ஒரு ஆர்வம் அரும்பிற்று அவன் மனதில்—நாட்டைக் காத்திடும் படையில் சேர்ந்தால் என்ன என்ற எண்ணம்.

○

'பாய்-பாய்' என்றும், பஞ்சசீலம் என்றும் பாசம் காட்டிப் பேசிவந்த சீனா, இந்தியாவைத் தாக்கிற்று என்ற செய்தி கிடைத்ததும், சொக்கன் மனதிலே அரும்பிக்கொண்டிருந்த எண்ணம் மலர ஆரம்பித்தது. அவன் படையில் சேர முடிவெடுக்கச் செய்தது. டாக்டர் கமலாவின் கண்ணீரும், கனி மொழியின் புன்னகையுந்தான்.

ஒரு தந்தி. டாக்டர் கமலா அதனைப் படித்ததும் முகத்தில் அறைந்து கொண்டு 'கோ' வெனக் கதறக் கண்டான். 'சொக்கா! என் கணவர்...யுத்தத்தில்...மரணம் ...''

என்று விம்மியபடி கூறிடக்கேட்டுப் பதறினான். டாக்டருக்கு என்ன ஆறுதல் கூறுவது என்று தெரியாமல் திகைத்தான்; அவனுடைய கண்களிலும் நீர் துளிர்த்தது.

"நாட்டுக்காக உயிரை ஈந்தார்,
வீரமரணமடைந்தார். அவர்
பெயர் நிலைத்து நிற்கும்!
நாடே புகழ்கிறது அந்தவீரனை!

சொக்கன் இதுபோல எண்ணிட எண்ணிட, படையில் சேர்ந்தாக வேண்டும் என்ற எண்ணம் உறுதியாகிவிட்டது.

ஏலகிரியிடம் சொல்லிவிட்டு படையில் சேரச் சென்னை செல்வது டாக்டரிடம் சிபாரிசு கடிதம் வாங்கிக்கொண்டு என்று தீர்மானித்து ஏலகிரியின் வீடு சென்றான். அங்கு அவன் கண்டதும் கேட்டதும், அவனுடைய நெஞ்சினை நெகிழ வைத்தது.

ஏலகிரி கண்ணீர் சிந்தியபடி.

அவர் எதிரில் புன்னகை உதிர்த்தபடி கனி மொழி,

"அப்பா! நாட்டுக்குப் பேராபத்து வருகிறபோது, நம்மைப் போன்ற விவரம் அறிந்தவர்கள் கூட வீறுகொண்டு எழாவிட்டால், நாடு என்ன கதியாவது அப்பா! பயனற்ற வாழ்வு எனக்கு என்று எண்ணிக்கிடந்தேன், இப்போதுநாட்டுக்குப் பயன்படும் நல்ல வாய்ப்பு கிடைக்கிறது. கலங்காதீர்கள். களிப்புடன் விடை கொடுத்து

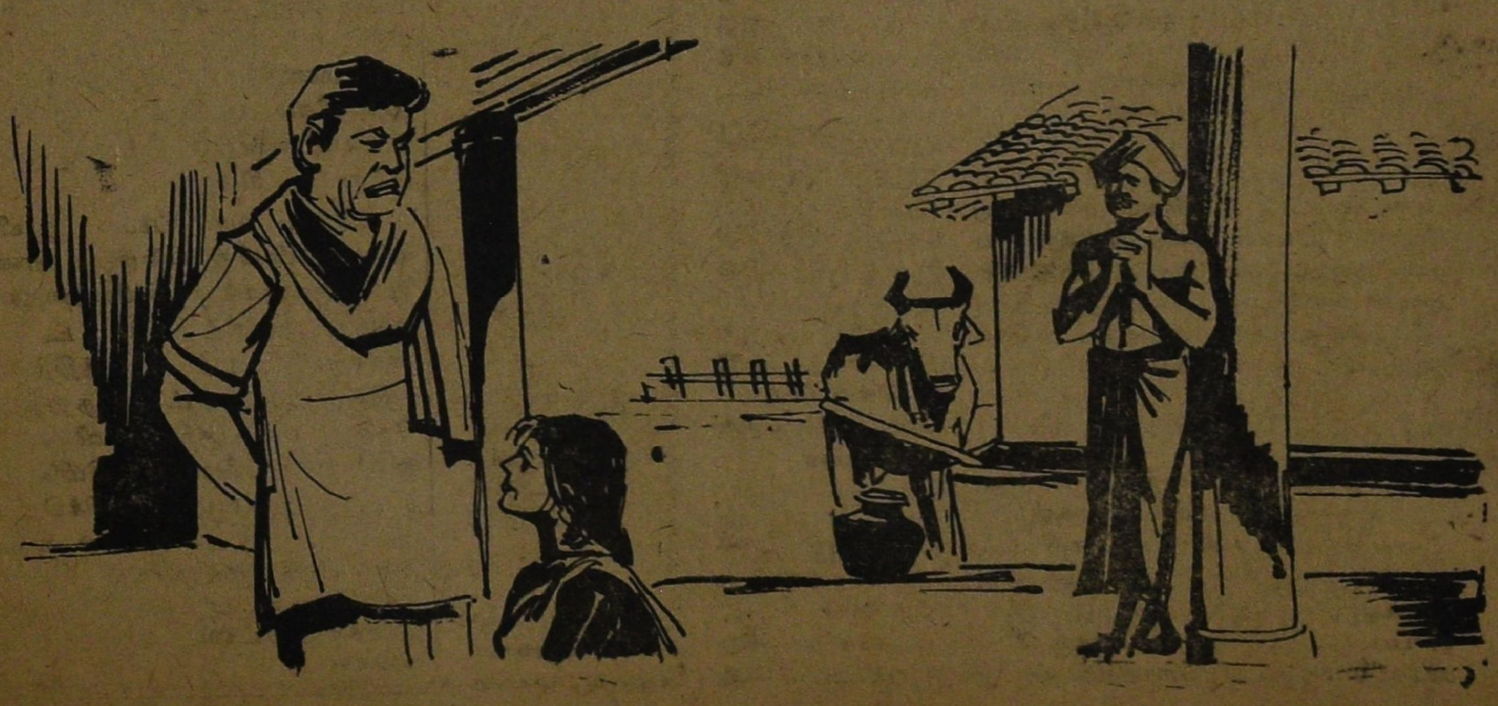

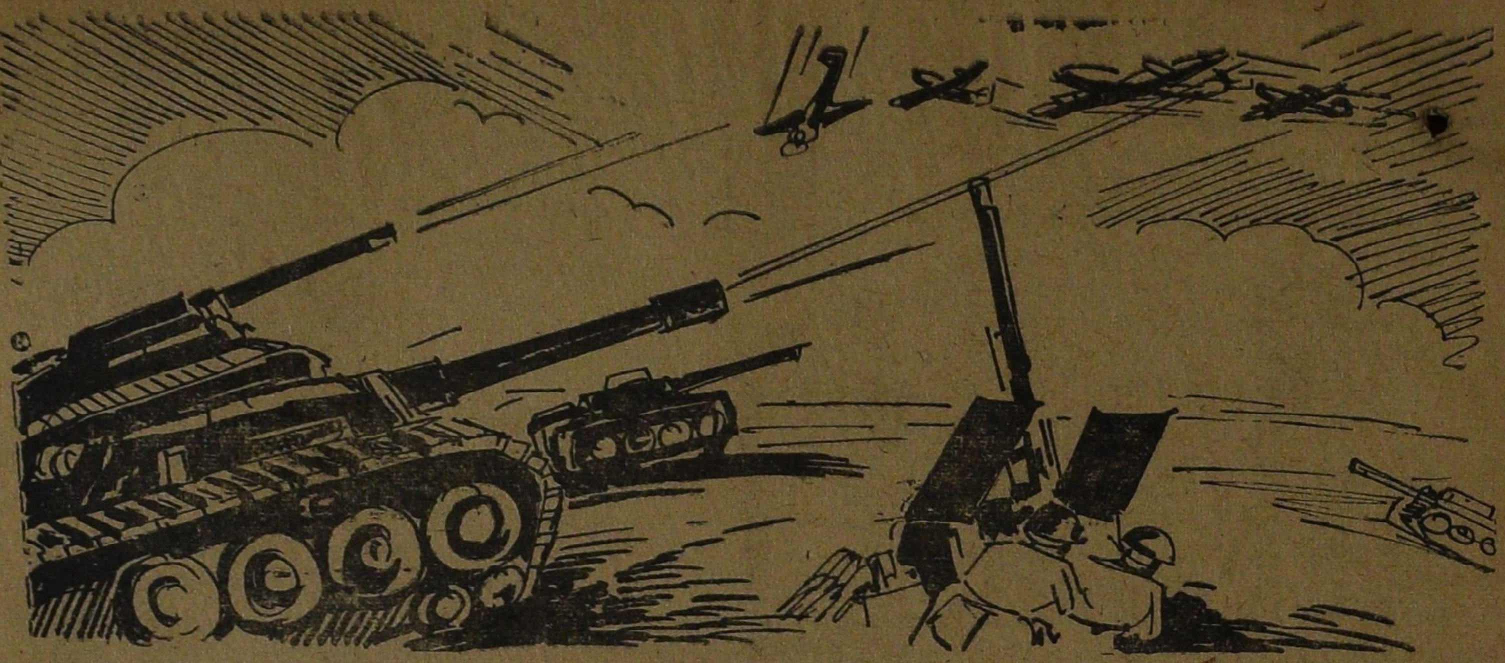

அனுப்புங்கள். களத்திலேபோராடிக் காயமுற்று உயிருக்குமன்றுடும் உத்தமர்களுக்குத் தொண்டாற்றுவதைக் காட்டிலும் தூய்மையான தொண்டு இல்லை." என்று கேட்போர் நெஞ்சம் நெகிழும்படிக் கூறிடக் கேட்டான். அதற்குப் பிறகு, அவனுக்குப் படையிலே சேருவதற்குத் துளியேனும் தயக்கம் எழத்தான் முடியுமா! சொக்கன் படை வீரனானான்.

○

சொக்கன் — டாக்டர் கமலா— கனிமொழி இவர் போன்றோர் பல்லோர் நாடுகாத்திடக் கிளம்பியதால் ஏற்பட்டதோர் மகத்தான எழுச்சியின் முன் நிற்கொணாது, பாய்ந்து வந்த சீனப் படை பதுங்கிக் கொண்டது. போர் ஓய்ந்தது. டாக்டர் கமலாவும் கனிமொழியும் வீடு திரும்பினர், சொக்கன் படையிலேயே தங்கிவிட்டான்.

○

கடன்பட்ட நெஞ்சம் கரைவது போல, காலம் கடுவேகத்துடன் கரைந்தது. காஷ்மீருக்குள் பாகிஸ்தான் புகுந்தது; தாக்குதலை முறியடிக்கக் கிளம்பிய ஆற்றல் மறவர் படையில் சொக்கன்!!

○

வெற்றிமேல் வெற்றி பெற்று, பாகிஸ்தானிய தளங்களை அழித்து இந்தியப் படைகள் முன்னேறி வருவதனை இதழ்கள் மூலம் அறிந்து, டாக்டரும் கனிமொழியும், இந்த வீரப்படையில் ஏதாவதொரு பிரிவிலேதான் நமது சொக்கன் இருப்பான் என்றெண்ணிப் பெருமிதம் கொண்டிருந்தனர். சீனப் படை எடுப்பின்போது சென்று பணியாற்றியது போன்றே இப்போதும் சென்றிட விரும்பினர். அதற்கான ஏற்பாடுகளைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தபோது, எதிரியின் இலக்குகளைத் தாக்கித் தகர்த்திடும்போரில் வீரம் காட்டி வெற்றி கண்ட சொக்கன், களத்தில் மாண்டான் என்ற செய்தி கிடைத்தது; கண்ணீர் புரண்டது; ஆனால் தலை நிமிர்ந்தது.

○

நம்ம ஊர் சொக்கன், போரிலே மாண்டுபோனானும். பெரிய வீரன் தீரன், தியாகி என்று சர்க்கார் பாராட்டியிருக்கிறது என்று கிராமத்தார் பேசிக்கொண்டனர்.

○

மருத்துவ மனை விழாவின்போது பலர் சேர்ந்து எடுத்துக்கொண்ட புகைப்படத்தில், சொக்கன் காணப்பட்டான் சொக்கன் படத்தைப் பெரிய அளவுள்ள தாக்கி, ஊர்ப் பொது இடத்தில் வைத்து, மாலையிட்டு வணக்கம் செய்தனர், டாக்டரும் கனிமொழியும் வந்திருந்த பலரும் கசிந்துருகி நின்றனர்.

○

சொர்ணம், அந்தப் படத்தைக் கண்டு சிலையானாள்! அவரைத்தான் நான் மணம் செய்து கொள்ள இருந்தேன்—அவர் மறைந்தார்—இனி நான் விதவையேதான் என்று எண்ணிக் குமுறி நின்றாள்.

○

சொர்ணத்தின் தம்பி மறுநாள் இதழ்களில், சொக்கனின் படம் வெளியிடப்பட்டிருந்ததனைக் கண்டான், சொர்ணத்துக்குக் காட்டினான், கண்டாள், கண்ணீர் உகுத்

நூறு மணி நேரத்தில் ஓர் வீடு

கண்ணாடி நார்ப் பலகைகளைக் கொண்டு ஏழு அறைகள் உள்ள ஓர் வீட்டை 100 மணி நேரத்தில் லண்டனில் அண்மையில் நிர்மாணித்திருக்கிறார்கள். இந்த வீட்டை நிர்மாணிப்பதற்கு சாரம் கட்டவேண்டியதில்லை. தொழிற்திறனுடையவர்களும் தேவையில்லை. இதற்குப் பூச்சு வேலையும் கிடையாது. இந்த வீடு நெருப்பை எதிர்க்கும் ஆற்றலுடையது என்றும், மணிக்கு 130 மைல் வேகத்தில் வீசும் புயலைக்கூட தாங்கக் கூடியது என்றும் சோதனைகளிலிருந்து தெரிகிறது.

விசேஷ வார்ப்பட முறையில் வலைக்கம்பி மீது கண்ணாடி நாரையும் ஒருவகைக் குங்கிலியத்தையும் கலந்து அழுத்தப்பட்ட பலகையை இரும்புச் சட்டத்திற்குள் பதித்து வீடு கட்டுவதற்குத் தேவையான பகுதிகளை வில்லியம் ஓல்டு (ரெஸிஃபார்ம்) லிமிடெட் என்ற நிறுவனம் தயாரிக்கிறது. இவற்றை நிர்மாணிகர் கூறும் முறையில் சாதாரணத் தொழிலாளர்களுடைய உதவியுடன் இணைத்து வீட்டை அமைத்துவிட முடியும்.

தாள். இவர் எனக்கு ஏற்றவர் அல்ல என்றல்லவா அப்பா சொன்னார், இவர் வீரர்; நாடு காத்திட்ட தீரர், நாட்டுக்காக உயிரையே தந்த தியாகி!—என்றெல்லாம் எண்ணிக் குமுறினாள். அதே இதழில் மற்றோர் பக்கத்தில், போர்க் காலத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு கள்ளச் சந்தை நடத்தி பிடிபட்ட, பட்டாளம் ஆறு திங்கள் கடுங்காவல் தண்டனை பெற்றதாக ஒரு செய்தியும் வெளியாகி இருந்தது, சொர்ணம் அதைக் காணவில்லை. அவள் கண்களில் எதுவுமே தெரியவில்லை., எங்கு நோக்கினாலும் சொக்கனுடைய உருவமே தெரிந்தது.

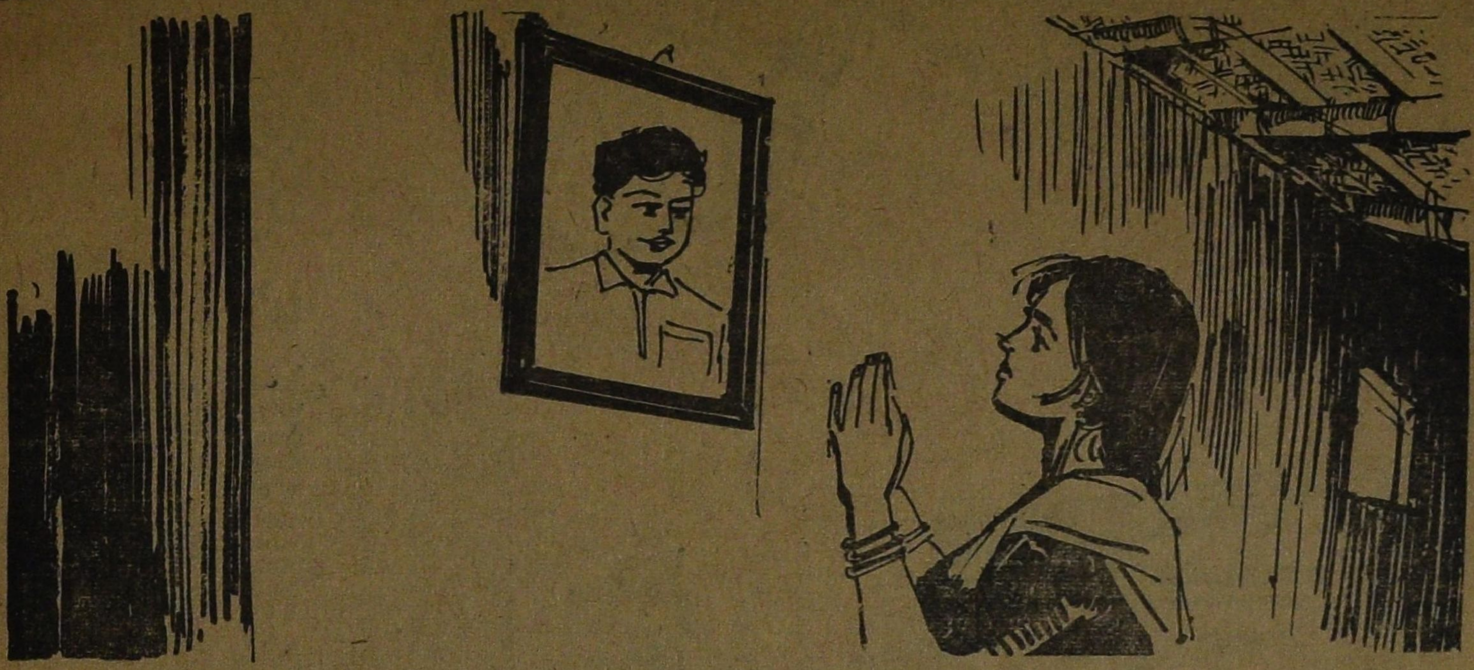

தாறுமாறாகிறது ‘நாடு’

பசிபிக் நாகி கடலில், ஆஸ்திரேலியாவுக் கருகில் நாரு என்றொரு தீவு இருக்கிறது. அதில் 2,700 மக்கள் வாழ்கின்றனர்.

அந்தத்தீவு மண்ணாலும் பாறையாலும்ஆனதல்ல; ‘பாஸ்போர்ட்’ என்ற ஒரு பொருளாலானது.

அத்தீவு வாசிகளின் முக்கிய வேலை, அத்தீவை வெட்டிப் பிளந்து டன் கணக்கில் எருவாக ஏற்றுமதி செய்வதுதான்.

ஆண்டுக்கு 18,00,000 டன் தீவு, எருவாக ஆஸ்திரேலியாவுக்குப் போகிறது.

5,263 ஏக்கர் பரப்பளவுள்ள அத் தீவு 1995-ம் ஆண்டில், ஆஸ்திரேலியா, நியூஸிலாந்து நாடுகளின், விவசாய நிலங்களுடன் ஐக்கியமாகிவிடும் என்று மதிப்பிடப் படுகிறது.

ஓர் அவுன்ஸ் ரத்தம் 100-வெள்ளி விலைபோகிறது என்பதற்காக, எவனும் தன் உடம்பிலுள்ள ரத்தத்தை எல்லாம் விற்றுவிட மாட்டான்.

ஓடு விலை அதிகமாகிவிட்டது என்பதற்காக, எவனும் தன் வீட்டுக்கூரை ஓடுகளை எல்லாம் பிரித்து விற்பானா?

ஆனால், இந்த நாரு தீவு மக்கள், தாங்கள் கால் வைத்து நிற்கும் பூமியையே வெட்டி எடுத்து டன் கணக்கில் விற்கின்றனர்.

1995-ல் அவர்கள் கால் வைக்க நிலமிருக்காது - பசிபிக் கடலில் தான் மிதக்க வேண்டும்.

1995 - அடேயப்பா 30 ஆண்டுகள் இருக்கின்றன அதற்குள் மண்ணாலான ஒரு தீவையே விலை கொடுத்து வாங்கிவிடலாம்.

அதுவரை, ஆளுக்கு ஆண்டு வருவாய் S 60,000 சினிமா இலவசம், 2,700 பேருக்கு 800 கார்களும், மோட்டார் சைக்கிள்களும் இருக்கின்றன.

நாரு தீவு வாசியின் சராசரி எடை 250 பவுண்டு.

அந்த மக்களின் மகிழ்ச்சிக்கு வேறு என்ன அத்தாட்சி வேண்டும்?

வாய்வு சூரணம்

(Stomach Powder)

மலச்சிக்கல் — மலக்கட்டு — உஷ்ண வாய்வு—பித்த வாய்வு—இடுப்பு வாய்வு—இடுப்பு; கைகால் பிடிப்பு—அசரிக்கை—செரியாமை — வயிற்றுவலி முதலான வாய்வுகளை நீக்கி நல்ல பசி எடுப்பதற்கும் திரேகாரோக்கியத்திற்கும் மிகச் சிறந்தது. (பத்தியமில்லை.)

175 கிராம் (5 பலம்) டின் ரூ. 3-50

-: தேவைக்கு எழுதவும் :-

S.V.R. கண்டர் சன்ஸ்,
வாய்வு, சூரணம் டிப்போ
தம்மண்ண செட்டியார் ரோடு
அரிசிப்பாளையம், சேலம்–9.

சென்னையில் கிடைக்குமிடம் :
தேஜ்பால் & கோ,
91, நைனியப்ப நாய்க்கன் தெருவு,
சென்னை–3.

பம்பாயில் கிடைக்குமிடம் :
E. வல்லிராம் நாடார் அண்டு சன்ஸ்,
188-A. தாராவி ரோடு,
பம்பாய்–17.

பெங்களூரில் கிடைக்குமிடம் :
ராஜா மெடிக்கல் ஹால்,
31, தர்மராஜா கோவில் தெரு,
பெங்களூர்–1.

சின்ன காஞ்சிபுரம் 80, திருக்கச்சிநம்பி தெரு, அல்லி அச்சகத்தில், உரிமையாளர் சி. என். வ. இளங்கோவனால் அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப்படுகிறது. ஆசிரியர் சி. என். அண்ணாதுரை.